

Friedrich Nietzsche

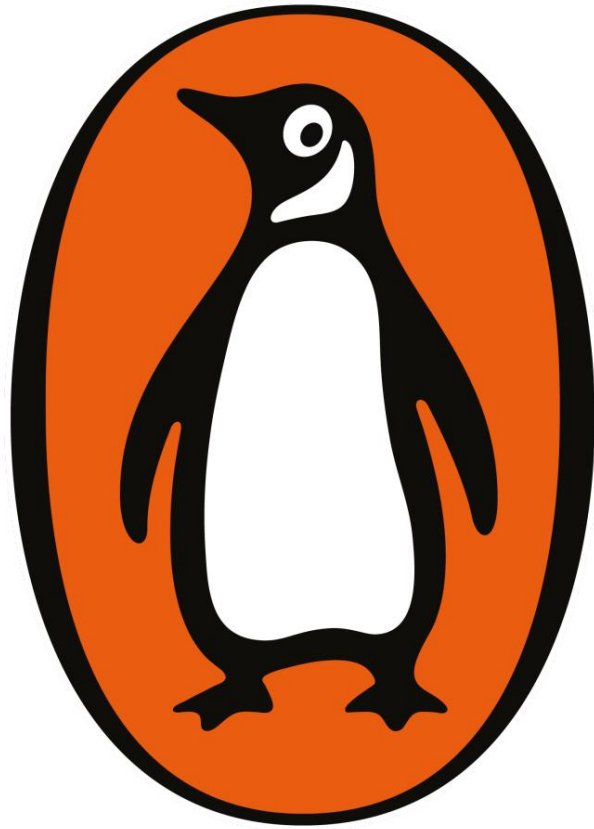
P E N G U I N

C L A S S I C S

Why I Am so Clever

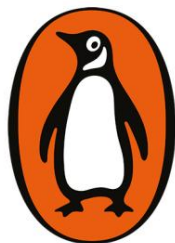
Nº 102

Friedrich Nietzsche

wh yi am so cle v er

Bản dịch
của RJ Hollingdale

OceanofPDF.com

nội dung

1. Tại sao tôi rất khôn ngoan

2. Tại sao tôi rất thông minh

3. Tại sao tôi viết những cuốn sách hay như vậy

Theo Cánh Cụt

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FRIEDRICH NIETZSCHE

Sinh 1844, Röcken, Vương quốc Phổ

Chết 1900, Weimar, Đế quốc Đức

Ecce Homo được viết vào năm 1888 và xuất bản lần đầu vào năm 1908.

Bản dịch này được xuất bản lần đầu vào năm 1979. Lựa chọn này được lấy từ Ecce Homo, Penguin Classics, 2004.

NIETZSCHE TRONG KINH ĐIỂN CHIM CỤC

Một người đọc Nietzsche

Ngoài Thiện và Ác

Ecce Homo

Con người, tất cả đều là con người

Về phản hệ đạo đức

Sự ra đời của bi kịch

Di động Nietzsche

Zarathustra đã nói như thế

Hoàng hôn của thần tượng và Anti-Christ

Những câu cách ngôn về tình yêu và thù hận

‘Why do I know
a few *more* things?
Why am I so
clever altogether?’

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Vào ngày hoàn hảo này, khi mọi thứ đã chín và không chỉ những trái nho đang chuyển sang màu nâu, một tia nắng đã chiếu xuống đời tôi: Tôi nhìn sau, tôi nhìn trư ớc, chưa bao giờ tôi thấy nhiều điều tốt đẹp như vậy cùng nhau. Hôm nay tôi chôn năm thứ bốn mươi tư của mình không phải là vô ích, tôi có quyền chôn nó - những gì có sự sống trong đó đư ợc giải cứu, là bất tử. Cuốn sách đầu tiên Đánh giá lại mọi giá trị, Bài ca của Zarathustra, Buổi hoàng hôn của các thần tư ợng, nỗ lực triết học bằng búa của tôi - tất cả đều là quà tặng của năm nay, thậm chí của quý cuối cùng! Làm thế nào tôi không nên biết ơn cả đời mình? - Và thế là tôi tự kể về cuộc đời mình.

OceanofPDF.com

Tại sao tôi rất khôn ngoan

1

Sự may mắn trong sự tồn tại của tôi, có lẽ sự độc đáo của nó, nằm ở tính định mệnh của nó: diễn đạt nó dư ới dạng một câu đố, với tư cách là cha tôi, tôi đã qua đời, với tư cách là mẹ tôi, tôi vẫn sống và già đi. Nguồn gốc kép này, giống như là từ nấc thang cao nhất và thấp nhất của nấc thang cuộc sống, vừa suy đồi vừa bắt đầu - điều này nếu có thể giải thích đư ợc sự trung lập đó, sự tự do khỏi đảng phái trong mối quan hệ với toàn bộ vấn đề của cuộc sống, điều có lẽ khiến tôi khác biệt. Tôi có một cảm giác tinh tế về các dấu hiệu thăng trầm hơn bất kỳ ngư ời đời nào từng có, tôi là giáo viên xuất sắc nhất trong vấn đề này - tôi biết cả hai, tôi là cả hai. - Cha tôi qua đời ở tuổi ba mươi sáu: ông tinh tế, đáng yêu và bệnh hoạn, giống như một sinh mệnh chỉ đến thế giới này một chuyến viếng thăm thoáng qua - một lời nhắc nhở nhân từ về cuộc sống hơn là bản thân cuộc sống. Vào cùng năm mà cuộc sống của anh ấy giảm sút, cuộc sống của tôi cũng giảm sút: vào năm thứ ba mươi sáu của cuộc đời, tôi đã đến điểm thấp nhất của sức sống - tôi vẫn sống, như ng không thể nhìn thấy ba bước chân phía trư ớc. Lúc đó - năm 1879 - tôi từ bỏ chức giáo sư Basel, sống qua mùa hè như một cái bóng ở St Moritz và mùa đông tiếp theo, mùa đông không có ánh nắng nhất trong đời tôi, như một cái bóng ở Naumburg. Đây là mức tối thiểu của tôi: 'Kẻ lang thang và cái bóng của anh ta' ra đời trong suốt quá trình đó. Tôi chắc chắn biết tất cả về bóng tối trong những ngày đó .

Vào mùa đông năm sau, mùa đông đầu tiên tôi trải qua ở Genoa, sự ngọt ngào và tinh thần đó hầu như không thể tách rời khỏi tình trạng thiếu máu và cơ bắp cùng cực đã tạo ra 'Bình minh'. Sự tư ới sáng và vui vẻ hoàn hảo, thậm chí phần chấn tinh thần thể hiện trong điều nói trên

trong trư ờng hợp của tôi, công việc không chỉ tư ớng thích với chứng yếu sinh lý sâu sắc nhất mà còn với cả nỗi đau tột cùng. Giữa những cực hình kèm theo cơn đau đầu kéo dài ba ngày liên tục kèm theo nôn ra đờm dai dẳng - tôi sở hữu một trí tuệ biện chứng rõ ràng xuất sắc và suy nghĩ theo cách rất lạnh lùng về những điều mà khi sức khỏe tốt hơn tôi không thể làm đư ợc. Đủ của một nhà leo núi, không tinh tế, không đủ lạnh lùng. Độc giả của tôi có lẽ biết mức độ mà tôi coi phép biện chứng là một triệu chứng của sự suy đồi, chẳng hạn như trong trư ờng hợp nổi tiếng nhất: trư ờng hợp của Socrates. - Tất cả những rối loạn trí tuệ bệnh hoạn, ngay cả chứng nửa mê nửa tỉnh do sốt, cho đến ngày nay vẫn là những điều hoàn toàn xa lạ đối với tôi, về bản chất và tần suất của chúng, trư ớc tiên tôi phải tự hư ớng dẫn mình bằng các phư ơng pháp học thuật. Máu tôi chảy từ từ. Không ai có thể chẩn đoán cơn sốt ở tôi. Một bác sĩ đã điều trị cho tôi trong một thời gian như một trư ờng hợp thần kinh cuối cùng đã nói: 'Không! không có gì sai với thần kinh của bạn, chỉ có tôi là ngư ời lo lắng.' Bất kỳ loại thoái hóa cục bộ nào hoàn toàn không thể chứng minh đư ợc; không có bệnh dạ dày có nguồn gốc hữu cơ, mặc dù có tồn tại, do hậu quả của sự kiệt sức nói chung, sự suy yếu sâu sắc của hệ thống dạ dày. Tình trạng của mắt, đôi khi nguy hiểm đến mức gần như mù lòa, cũng chỉ là hậu quả chứ không phải nguyên nhân: do đó, với mỗi lần tăng sức sống, thị lực cũng đư ợc cải thiện trở lại. - Dư ờng bệnh với tôi có nghĩa là một chuỗi năm dài, quá dài liên tục - thật không may, nó cũng có nghĩa là tái phát, suy thoái, các giai đoạn của một loại suy đồi. Sau tất cả những điều này, tôi có cần phải nói rằng trong những câu hỏi về sự suy đồi mà tôi có kinh nghiệm không? Tôi đã đánh vắn nó ra trư ớc và sau. Ngay cả nghệ thuật nắm bắt và lĩnh hội nói chung, ngón tay nắm bắt các sắc thái, tâm lý học 'nhìn xung quanh' và bất cứ điều gì khác đặc trư ợng cho tôi chỉ đư ợc học sau đó, là món quà thực sự của thời gian mà mọi thứ trong tôi trở nên tinh tế hơn , bản thân sự quan sát cùng với tất cả các cơ quan quan sát. Nhìn từ góc độ bệnh hoạn hư ớng tới các khái niệm và giá trị lành mạnh hơn , và một lần nữa nhìn xuống từ sự phong phú và chắc chắn của cuộc sống giàu sang thành lao động bí mật của bản năng suy đồi - đó là điều tôi đã thực hành nhiều nhất, đó là điều đặc biệt của riêng tôi lĩnh vực kinh nghiệm, trong lĩnh vực này nếu trong bất cứ điều gì tôi là một bậc thầy. Bây giờ tôi đã có kỹ năng và kiến thức để đảo ngư ợc các quan điểm: lý do đầu tiên tại sao việc 'đánh giá lại các giá trị' có lẽ hoàn toàn có thể xảy ra đối với một mình tôi. -

Bỏ qua sự thật rằng tôi là một kẻ suy đồi, tôi cũng là phản đề của nó. Bằng chứng của tôi về điều này, trong số những điều khác, là khi chống lại tình trạng bệnh tật của mình, theo bản năng, tôi luôn chọn phương tiện đúng đắn : trong khi kẻ suy đồi như vậy luôn chọn phương tiện có hại cho mình. Như *summa summarum* , tôi khỏe mạnh, như một gạc, như đặc sản, tôi đã suy sụp. Năng lượng cho sự cô lập và tách biệt tuyệt đối khỏi hoàn cảnh quen thuộc của tôi, cách tôi buộc mình không còn để mình được chăm sóc, phục vụ, khám chữa bệnh nữa - điều này đã phản bội một bản năng chắc chắn vô điều kiện về những gì cần thiết vào thời điểm đó. Tôi nắm lấy tay mình, tự tôi làm cho mình khỏe mạnh trở lại: điều kiện tiên quyết cho điều này - mọi nhà sinh lý học đều thừa nhận - là ngư ời đó về cơ bản là khỏe mạnh. Một sinh vật thú ờng ốm yếu không thể trở nên khỏe mạnh, anh ta càng không thể khiến mình khỏe mạnh; ngư ời lại, đối với một ngư ời bình thường khỏe mạnh, việc bị ốm thậm chí có thể là một chất kích thích tràn đầy năng lượng cho cuộc sống, cho nhiều cuộc sống hơn. Giờ đây, trên thực tế, khoảng thời gian dài ốm yếu đó đối với tôi dư ờng như : Tôi khám phá ra cuộc sống như mới, bao gồm cả bản thân tôi, tôi ném trái tất cả những điều tốt đẹp và thậm chí cả những điều nhỏ nhặt theo cách mà ngư ời khác không thể dễ dàng ném trái chúng - tôi đã tạo ra theo ý muốn của mình đến sức khỏe, đến cuộc sống, chứ không phải đến sự yếu đuối của tôi. này: đó là vào những năm sức sống yếu nhất của tôi, tôi không còn là một ngư ời bị quan nữa: bản năng tự phục hồi đã ngăn cản tôi triết lý về sự bần cùng và chán nản.

Và trong những gì ngư ời ta thực sự nhận ra rằng ai đó đã trở nên tốt đẹp! Ở chỗ, một con ngư ời trở nên tốt đẹp sẽ làm cho các giác quan của chúng ta tốt: rằng anh ta được chạm khắc từ gỗ vừa cứng, vừa mềm và có mùi ngọt ngào. Anh ta chỉ thích những gì có lợi cho mình; niềm vui của anh ta, niềm vui của anh ta chấm dứt khi thước đo của những gì có lợi bị vượt quá. Anh ta bói toán các phương pháp chữa trị vết thương, anh ta tận dụng những cơ hội xấu để làm lợi cho mình; những gì không giết được anh ta làm cho anh ta mạnh mẽ hơn. Từ tất cả những gì anh ta nhìn thấy, nghe thấy, trải nghiệm, anh ta thu thập tổng số của mình theo bản năng : anh ta là một nguyên tắc chọn lọc, anh ta từ chối nhiều. Anh ấy luôn đồng hành cùng mình , cho dù anh ấy buôn bán sách, con ngư ời hay phong cảnh: anh ấy tôn trọng khi anh ấy lựa chọn, khi anh ấy thừa nhận, khi anh ấy tin tư ờng. Anh ta phản ứng chậm chạp với mọi loại kích thích, với sự chậm chạp đó mà một sự thận trọng kéo dài và một niềm tự hào cố ý đã nảy sinh trong anh ta - anh ta thử nghiệm một kích thích đang đến gần, anh ta còn lâu mới ra ngoài để đáp ứng nó. Anh ấy không tin vào 'bất hạnh' hay 'tội lỗi': anh ấy biết cách quên đi - anh ấy đủ mạnh mẽ để mọi thứ diễn ra theo hướng tốt nhất cho anh ấy. Rất tốt, tôi đối lập với một ngư ời suy đồi: vì tôi vừa mô tả bản thân mình.

Tôi coi việc tôi có một ngư ời cha như vậy là một đặc ân lớn: những ngư ời nông dân anh ấy đã thuyết giảng cho - vì, sau khi anh ấy đã sống vài năm tại tòa án của Altenburg, ông là một nhà thuyết giáo trong những năm cuối đời - nói rằng các thiên thần phải trông giống như anh ấy đã làm. Và với điều này, tôi chạm vào câu hỏi về chủng tộc. Tôi là một nhà quý tộc Ba Lan thuần chủng, trong ngư ời không có một giọt máu xấu xa nào. toàn tiếng Đức. Khi tôi tìm kiếm đối lập sâu sắc nhất của mình, điều khôn lư ờng sự nhỏ nhen của bản năng, tôi luôn thấy mẹ và chị tôi - là liên quan đến canaille như vậy sẽ là một sự báng bổ chống lại thần thánh của tôi. Các điều trị mà tôi đã nhận đư ợc từ mẹ và chị gái của tôi, cho đến hiện tại khoảnh khắc, khiến tôi kinh hoàng không thể diễn tả đư ợc: có một địa ngục hoàn toàn máy đang làm việc ở đây, hoạt động với sự chắc chắn không thể sai lầm ở độ chính xác thời điểm khi tôi dễ bị tổn thương nhất - vào thời điểm cao nhất của tôi lúc đó ngư ời ta cần tất cả sức mạnh của mình để chống lại một con rắn độc như vậy . sự tiếp giáp sinh lý làm cho một praestabilita bất hòa như vậy có thể xảy ra

- Nhưng tôi thú nhận rằng sự phản đối sâu sắc nhất đối với 'Sự tái diễn vĩnh cửu', của tôi Ý tư ờng thực sự từ vực thẳm, luôn là mẹ tôi và em gái tôi. - Nhưng dù là một Cực Tôi là một atavism quái dị. Ngư ời ta sẽ phải quay trở lại hàng thế kỷ để tìm đây là chủng tộc cao quý nhất mà trái đất từng sở hữu theo bản năng nguyên sơ một mức độ khi tôi trình bày nó. Tôi có, chống lại tất cả những gì là ngày hôm nay đư ợc gọi là quý tộc, một cảm giác khác biệt có chủ quyền - tôi sẽ không trao giải cho Kaiser trẻ ngư ời Đức vinh dự đư ợc làm ngư ời đánh xe của tôi. Chỉ có một trư ờng hợp duy nhất mà tôi thừa nhận sự bình đẳng của mình - tôi nhận ra điều đó một cách sâu sắc lòng biết ơn. Frau Cosima Wagner cho đến nay là ngư ời có bản chất cao quý nhất; và, để tôi không nên nói một từ quá ít, tôi nói rằng Richard Wagner cho đến nay ngư ời đàn ông có quan hệ gần gũi nhất với tôi

khái niệm về mức độ quan hệ họ hàng là vô nghĩa về mặt sinh lý trong một biện pháp vô song. Giáo hoàng ngày nay vẫn giải quyết vấn đề vô nghĩa này. Một là ít liên quan nhất đến cha mẹ của một ngư ời: đó sẽ là dấu hiệu thô tục nhất đư ợc liên quan đến cha mẹ của một ngư ời. Bản chất cao hơn có nguồn gốc vô tận xa hơn nữa, và cùng với chúng có nhiều thứ phải đư ợc tập hợp, tiết kiệm và tích trữ. Những cá nhân vĩ đại là những ngư ời lâu đời nhất: Tôi không hiểu điều đó, như ng Julius Caesar có thể là cha tôi - hoặc Alexander, khoảnh khắc hiện thân của . Tại rất Dionysos mà tôi đang viết bài đăng này mang đến cho tôi một cái đầu Dionysos.

Tôi chưa bao giờ hiểu được nghệ thuật khơi dậy lòng thù hận đối với bản thân mình - điều này tôi cũng mắc nợ người cha có một không hai của mình - ngay cả khi tôi thấy việc đó rất đáng làm. Dù có vẻ không theo đạo Cơ đốc, tôi thậm chí không thù địch với chính mình, người ta có thể xoay chuyển cuộc đời tôi theo hướng này hướng khác, người ta sẽ chỉ hiếm khi, ít nhất là chỉ một lần, phát hiện ra những dấu hiệu cho thấy ai đó có ác ý với tôi - tuy nhiên, có lẽ, phần nào đó. quá nhiều dấu hiệu của thiện chí. Kinh nghiệm của tôi ngay cả với những người mà mọi người đều có kinh nghiệm xấu đều nói không có ngoại lệ có lợi cho họ; Tôi thuần hóa mọi con gấu, tôi thậm chí còn khiến những chú hề phải để ý đến cách cư xử của chúng.

Trong suốt bảy năm tôi dạy tiếng Hy Lạp cho học sinh giỏi nhất của trường ngữ pháp Basel, tôi chưa một lần có dịp đưa ra một hình phạt nào; những người lưu ý biếng nhất là những người siêng năng khi họ ở bên tôi. Tôi luôn sẵn sàng đối phó với bất kỳ sự kiện ngẫu nhiên nào; Tôi phải không chuẩn bị trước nếu tôi muốn làm chủ bản thân mình. Hãy để nhạc cụ là những gì nó muốn, hãy để nó lạc điệu như chỉ có nhạc cụ 'con người' mới có thể trở nên lạc điệu - tôi sẽ phải phát ốm nếu không thành công trong việc tạo ra thứ gì đó có thể nghe được từ nó. Và tôi đã thư giãn

xuyên nghe từ chính các 'nhạc cụ' rằng họ chưa bao giờ nghe thấy âm thanh của chính họ hay như vậy. Tuyệt vời nhất có lẽ là từ Heinrich von Stein, người đã chết quá trẻ một cách không thể tha thứ và người, sau khi xin phép một cách thận trọng, đã từng xuất hiện trong ba ngày tại Sils- Maria, giải thích với mọi người rằng anh ta không đến vì Người đàn ông xuất sắc này, người với toàn bộ sự vô tư bốc đồng của một gã thợ rèn người Phổ đã lộn vào đầm lầy của Wagnerian (- và cả đầm lầy của Dühring nữa!), trong ba ngày đó như thể được vận chuyển bởi một cơn gió bão của tự do, giống như một người đột nhiên được nâng lên tầm cao của chính mình và được ban cho đôi cánh.

Tôi liên tục nói với anh ấy rằng đó là kết quả của không khí trong lành ở đây, rằng mọi người đều cảm thấy như nhau, rằng bạn không thể đứng ở độ cao 6.000 feet phía trên Bayreuth mà không nhận thấy điều đó - như ng anh ấy sẽ không tin tôi. Mặc dù vậy, nếu có nhiều điều tuyệt vời và những hành vi sai trái nhỏ nhặt đã gây ra cho tôi, đó không phải là 'ý chí', ít nhất là ác ý là nguyên nhân của nó: tôi có thể phàn nàn, đúng hơn - tôi vừa gợi ý như vậy - về thiện chí đã gây ra cho tôi không ít nghịch ngợm trong cuộc sống của tôi. Kinh nghiệm của tôi cho tôi quyền không tin tư ởng vào cái gọi là động lực 'vị tha', về toàn bộ 'tình yêu thương người lân cận' luôn sẵn sàng bằng hành động và lời khuyên. Đối với tôi, nó được coi là sự yếu đuối, là một trường hợp đặc biệt của việc không thể chịu được các kích thích - chỉ ở những người suy đồi, lòng trắc ẩn mới được gọi là một đức tính tốt. Lời khiển trách của tôi đối với những người thực hành lòng thương hại là sự xấu hổ, sự tôn kính, cảm giác mong manh về khoảng cách dễ dàng lẩn tránh họ, sự thương hại đó ngay lập tức có mùi đám đông và giống như điều tồi

cách cư xử có thể bị nhầm lẫn với họ - rằng bàn tay thư ơng hại trong một số trường hợp nhất định có thể xâm nhập hoàn toàn vào một số phạm vi đại, vào sự cô độc nơi những vết thư ơng đư ợc chăm sóc, vào một đặc quyền cho tội lỗi lớn . Tôi coi việc chiến thắng lòng thư ơng hại là một trong những đức tính cao quý : Tôi, với tư cách là 'Sự căm dỗ của Zarathustra', đã bịa ra một trường hợp trong đó một tiếng kêu đau khổ lớn lao đến với anh ta, trong đó lòng thư ơng hại như một tội lỗi tốt cùng tìm cách tấn công anh ta, dụ dỗ anh ta từ bỏ lòng trung thành cho chính mình. Ở đây để làm chủ ở đây, ở đây để giữ cho tầm cao của nhiệm vụ của một người sạch sẽ khỏi nhiều động lực thấp kém và thiên cận hơn đang tích cực trong cái gọi là hành động vị tha, đó là bài kiểm tra, bài kiểm tra có lẽ là cuối cùng, mà một Zarathustra phải vượt qua - bài kiểm tra bằng chứng thực tế về sức mạnh của mình.

5

Ở một điểm khác, tôi chỉ đơn thuần là cha tôi một lần nữa và vì đó là sự tiếp nối cuộc đời của ông sau một cái chết quá sớm. Giống như bất kỳ ai chưa bao giờ sống giữa những người ngang hàng với mình và không thể tiếp cận đư ợc khái niệm 'sự công bằng' cũng như khái niệm 'quyền bình đẳng' chẳng hạn, tôi tự cấm mình trong trường hợp có một hành động điên rồ nhỏ hoặc rất lớn chống lại tôi bất kỳ biện pháp đối phó, bất kỳ biện pháp bảo vệ nào - ngoài ra, nếu hợp lý, bất kỳ biện pháp phòng vệ nào, bất kỳ 'biện minh' nào. Kiểu trả ơn của tôi bao gồm việc gửi đi sau phần ngu ngốc càng nhanh càng tốt một phần khôn ngoan: theo cách đó, người ta có thể vượt qua nó. Nói một cách ẩn dụ: Tôi gửi một hũ mứt để thoát khỏi một mối . Hãy để bất cứ ai làm hại tôi bằng mọi cách, tôi tình chua chát 'yêu cầu' nó, bạn có thể chắc chắn về điều đó: ngay khi có thể, tôi sẽ tìm cơ hội để bày tỏ lòng cảm ơn của mình với 'kẻ phạm tội' (đôi khi ngay cả đối với hành vi phạm tội) - hoặc yêu cầu anh ta điều gì đó, có thể lịch sự hơn là đưa ra điều gì đó, đư ờng như từ thô lỗ nhất, bức thư thô lỗ nhất tốt bụng hơn, trung thực hơn là im lặng. Những người giữ im lặng hầu như luôn thiếu sự tế nhị và lịch sự của trái tim; im lặng là phản đối, nuốt xuống nhất thiết sinh ra tính xấu - thậm chí còn làm hỏng dạ dày. Tất cả những người đư ợc cho để im lặng là khó tiêu. - Mọi người sẽ thấy rằng tôi không muốn thấy sự thô lỗ bị đánh giá thấp, đó là hình thức mâu thuẫn nhân đạo nhất cho đến nay và, giữa sự dịu dàng hiện đại, là một trong những đức tính quan trọng nhất của chúng ta. - Nếu một người đủ giàu, thậm chí còn may mắn khi mắc sai lầm. Một vị thần đến trái đất không nên làm bất cứ điều gì ngoài

sai: gánh lấy chính mình, không phải hình phạt, mà là tội lỗi - chỉ như vậy mới giống như thần thánh.

6

Tự do khỏi oán hận, giác ngộ vượt qua oán giận - ai biết được mức độ mà cuối cùng tôi cũng phải chịu ơn vì căn bệnh kéo dài của mình vì điều này! Vấn đề hoàn toàn không đơn giản: người ta phải trải qua nó từ trạng thái mạnh mẽ và trạng thái yếu ớt. Nếu có bất cứ điều gì phải thừa nhận chống lại bệnh tật, yếu đuối, thì đó là trong những điều kiện này, bản năng chữa bệnh thực sự, tức là bản năng phòng thủ và tấn công ở con người trở nên mềm yếu. Người ta không biết làm thế nào để thoát khỏi bất cứ điều gì, người ta không biết làm thế nào với bất cứ điều gì, người ta không biết cách đẩy lùi - mọi thứ đều đau đớn. Con người và mọi thứ đến gần một cách đáng tiếc, các sự kiện xảy ra quá sâu, ký ức là một vết thương mưng mủ. Bản thân bị bệnh đã là một loại oán hận. - Để chống lại điều này, người tàn tật chỉ có một phương pháp chữa trị tuyệt vời - tôi gọi đó là thuyết định mệnh của Nga, thứ thuyết định mệnh không có sự nổi loạn mà một người lính Nga mà chiến dịch đã trở nên quá sức chịu đựng cuối cùng đã nằm xuống trong tuyết. Không còn lấy bất cứ thứ gì, nhận bất cứ thứ gì, lấy bất cứ thứ gì vào chính mình - không còn phản ứng gì nữa. Tính hợp lý tuyệt vời của chủ nghĩa định mệnh này, không phải lúc nào cũng là can đảm để chết như người có thể bảo toàn mạng sống trong những điều kiện hết sức nguy hiểm. Cuộc sống, là giảm sự trao đổi chất, làm cho nó chậm lại, một loại ý chí ngủ đông. Tiến thêm một vài bước trong logic này và người ta có một thầy tu ngủ hàng tuần liên tục trong một ngôi mộ. Người ta sẽ sử dụng hết sức mình quá nhanh nếu một người phản ứng lại, người đó không còn phản ứng nữa: đây là logic. Và không có gì đốt cháy một người nhanh hơn ảnh hưởng của sự oán giận. Bực bội, nhạy cảm bệnh hoạn, không có khả năng trả thù, ham muốn, khao khát trả thù, chế tạo thuốc độc theo bất kỳ nghĩa nào - đối với một người kiệt sức, đây chắc chắn là loại phản ứng bất lợi nhất: nó gây ra sự tiêu hao nhanh chóng năng lượng thần kinh, một bệnh hoạn. Sự tích tụ các chất bài tiết, ví dụ như mật vào dạ dày. Sự phẫn uất tự nó đã bị cấm đối với người tàn tật - cái ác của anh ta : thật không may, đó cũng là khuynh hướng tự nhiên nhất của anh ta. - Điều này đã được Đức Phật nhà sinh lý học uyên thâm đó nắm bắt. 'Tôn giáo' của anh ấy, tốt hơn nên gọi là một hệ thống vệ sinh để không trộn lẫn nó với những thứ đáng thương như Cơ đốc giáo, làm cho hiệu quả của nó phụ thuộc vào chiến thắng trước sự phẫn uất: giải phóng tâm hồn khỏi điều đó - bước đầu tiên để phục hồi. 'Không phải thù hận mới hết thù hận, do tình bạn mà thù hận đã kết thúc': điều này đứng ở

bắt đầu lời dạy của Đức Phật - không phải đạo đức nói như vậy, mà chính sinh lý học nói như vậy. - Sự oán giận, sinh ra từ sự yếu đuối, đối với không ai có hại hơn chính bản thân ngư ời đàn ông yếu đuối - trong trư ờng hợp ngư ợc lại, khi bản chất giàu có là điều kiện tiên quyết, một cảm giác thừa thãi muốn làm chủ nó gần như là bằng chứng của sự giàu có. Ai biết đư ợc mức độ nghiêm trọng mà triết học của tôi đã đư a vào cuộc đấu tranh chống lại cảm giác báo thù và hận thù, ngay cả trong lý thuyết về 'ý chí tự do' - cuộc đấu tranh của tôi chống lại Cơ đốc giáo chỉ là một ví dụ đặc biệt của nó - sẽ hiểu tại sao nó lại chính xác ở đây rằng tôi làm sáng tỏ quan điểm cá nhân của mình, sự chắc chắn về bản năng của tôi trong thực tế. Trong thời kỳ suy đồi, tôi đã cảm họ đối với bản thân là có hại; ngay khi cuộc sống trở lại đủ giàu có và đáng tự hào đối với họ, tôi đã cảm họ đối với tôi cũng như bên dư ới tôi. Cái 'thuyết định mệnh kiểu Nga' mà tôi nói đến đã xuất hiện trong trư ờng hợp của tôi dư ới hình thức bám víu dai dẳng trong nhiều năm liên tục vào những hoàn cảnh, địa điểm, nơi cư trú, bạn bè hầu như không thể chịu đựng đư ợc, một khi cơ hội đã đặt tôi vào chúng - tốt hơn là thay đổi chúng. hơn là cảm thấy chúng có khả năng bị thay đổi - hơn là nổi loạn chống lại chúng bị rối . Trong những ngày đó, tôi cảm thấy thật sai lầm nếu tôi loạn trong thuyết định mệnh này, nếu tôi bị buộc phải thức tỉnh khỏi nó - và thực tế, làm điều này luôn là một việc nguy hiểm chết ngư ời. - Chấp nhận mình như một số phận, không khao khát mình "khác biệt" - trong những điều kiện như vậy, bản thân nó đã là một sự hợp lý tuyệt vời .

7

Chiến tranh là một chuyện khác. Bản chất tôi hiếu chiến. Tấn công là một trong những bản năng của tôi. Để có thể trở thành kẻ thù, trở thành kẻ thù - điều đó có lẽ giả định trư ớc một bản chất mạnh mẽ, trong mọi trư ờng hợp, đó là điều kiện của mọi bản chất mạnh mẽ. Nó cần sự phản kháng, do đó, nó tìm kiếm sự phản kháng: tính hung hăng gây bệnh nhất thiết thuộc về sức mạnh cũng như cảm giác báo thù và hận thù thuộc về sự yếu đuối. Ví dụ, phụ nữ hay báo thù: điều đó đư ợc quy định bởi sự yếu đuối của cô ấy, cũng như tính nhạy cảm của cô ấy trư ớc sự đau khổ của ngư ời khác. - Sức mạnh của một kẻ tấn công có trong phe đối lập, anh ta cần một loại trư ớc đơ; mọi sự trư ờng thành đều bộc lộ trong việc tìm kiếm một đối thủ hùng mạnh - hoặc một vấn đề: đối với một triết gia hiếu chiến cũng thách thức các vấn đề trong một cuộc đấu tay đôi. Nhiệm vụ là làm chủ, không phải bất kỳ sự kháng cự nào tình cờ xuất hiện, mà là những sự chống cự mà ngư ời ta phải đem hết sức lực, sự dẻo dai và tinh thông vũ khí của mình - để làm chủ những đối thủ ngang sức. Bình đẳng trư ớc kẻ thù - tiền giả định đầu tiên của một

đầu tay đôi trung thực . Nơi nào ngư ời ta khinh thư ờng, ngư ời ta không thể gây chiến; nơi mà ngư ời ta ra lệnh, nơi ngư ời ta coi thứ gì đó thấp kém hơn mình, thì ngư ời ta không đư ợc gây chiến. - Thực hành của tôi trong chiến tranh có thể đư ợc rút gọn thành bốn mệnh đề. Thứ nhất: Tôi chỉ tấn công những nguyên nhân chiến thắng - trong một số trư ờng hợp nhất định, tôi đợi cho đến khi họ chiến thắng. Thứ hai: Tôi chỉ tấn công những nguyên nhân mà tôi sẽ không tìm thấy đồng minh . • nào chống lại, nơi tôi đứng một mình - nơi tôi chỉ thỏa hiệp với bản thân mình. Tôi chưa bao giờ thực hiện một bư ớc nào trư ớc công chúng mà không thỏa hiệp: đó là tiêu chí hành động đúng đắn của tôi . Thứ ba: Tôi không bao giờ tấn công con ngư ời - tôi chỉ sử dụng con ngư ời như một chiếc kính lúp mạnh mà nhờ đó ngư ời ta có thể nhìn thấy trạng thái đau khổ chung chung như ng âm thầm khó nắm bắt. Đó là cách tôi tấn công David Strauss, chính xác hơn là sự thành công với 'văn hóa' của một cuốn sách già cỗi của Đức - thế là tôi đã bắt quả tang nền văn hóa đó. Đó là cách tôi đã tấn công Wagner, chính xác hơn là sự giả dối, bản năng lai tạp của 'văn hóa' chúng ta nhằm lẫn giữa nghệ sĩ với ngư ời giàu, ngư ời quá cổ với ngư ời vĩ đại. Thứ tư : Tôi chỉ tấn công những thứ mà bất kỳ loại khác biệt cá nhân nào bị loại trừ, nơi không có nền tảng của trải nghiệm tồi tệ. Ngư ợc lại, tấn công với tôi là một bằng chứng của thiện chí, trong một số trư ờng hợp của lòng biết ơn. Tôi vinh dự, tôi dành sự khác biệt khi tôi liên kết tên của mình với một nguyên nhân, một ngư ời: ủng hộ hoặc chống lại - đó là vấn đề tôi không quan tâm về vấn đề này. Nếu tôi gây chiến với Cơ đốc giáo, tôi có quyền làm như vậy, bởi vì tôi chưa bao giờ trải qua bất cứ điều gì khó chịu hoặc bức bối từ hư ớng đó - những Cơ đốc nhân nghiêm túc nhất luôn có thái độ tốt với tôi. Bản thân tôi, một ngư ời phản đối Cơ đốc giáo de rigueur, không hề có ác cảm với cá nhân vì cái chết của hàng thiên niên kỷ. -

« 8 »

Tôi có thể mạo hiểm chỉ ra một đặc điểm cuối cùng trong bản chất của tôi vốn gây cho tôi không ít khó khăn trong quan hệ với ngư ời khác không? Tôi sở hữu một bản năng nhạy cảm hoàn toàn kỳ lạ đối với sự sạch sẽ, do đó tôi cảm nhận đư ợc về mặt sinh lý - mùi - sự gần gũi hoặc - tôi đang nói gì vậy? - những phần sâu thẳm nhất, 'ruột', của mỗi linh hồn mà tôi . **Tôi có ăng-ten tâm lý nhạy cảm này** tiếp xúc và nắm giữ mọi bí mật: tất cả những gì bản thiêu đư ợc che giấu dư ới đáy của nhiều bản chất, có lẽ do dòng máu xấu quy định như ng đư ợc giáo dục tẩy trắng, đư ợc tôi biết đến gần như trong lần tiếp xúc đầu tiên. Nếu tôi đã quan sát đúng, những bản chất như vậy không thể chịu đư ợc đối với ý thức trong sạch của tôi về phần chúng cũng cảm nhận đư ợc sự thận trọng về sự ghê tởm của tôi: chúng không vì thế mà trở th

nào thơm hơn. Như thuở ờng lệ đối với tôi - sự sạch sẽ cực độ liên quan đến tôi là tiền đề cho sự tồn tại của tôi, tôi chết trong những điều kiện ô uế - tôi bơi, tắm và té nư ớc liên tục như ở trong nư ớc, trong bất kỳ loại nguyên tố hoàn toàn trong suốt và lấp lánh nào . Điều này làm cho giao thông đông ngư ời là thử thách không hề nhỏ đối với sự kiên nhẫn của tôi; nhân tính của tôi bao gồm, không phải ở tình cảm dành cho và với con ngư ời, mà ở sự chịu đựng mà tôi thực sự cảm thấy dành cho và với anh ta. Nhân tính của tôi là sự tự vư ợt qua liên tục. - Như ng tôi cần sự cô độc, nghĩa là hồi phục, trở về với chính mình, hít thở không khí vui tư ơi nhẹ nhàng tự do. Toàn bộ Zarathustra của tôi là một dithyramb về sự cô độc hoặc, nếu tôi đư ợc hiểu, về sự trong sạch. May mắn thay, không phải về sự thuần khiết điên rồ. - Ngư ời có con mắt nhìn màu sắc sẽ gọi nó là kim cương. - Ghê tởm loài ngư ời, ghê tởm 'đám đông', luôn là mối nguy hiểm lớn nhất của tôi. muốn nghe những lời mà Zarathustra nói về sự cứu chuộc khỏi sự ghê tởm không?

Tuy nhiên, những gì đã xảy ra với tôi? Tôi đã giải thoát mình khỏi sự ghê tởm như thế nào? Ai trẻ hóa tôi mất? Làm thế nào tôi bay đến độ cao mà đám đông không còn ngồi bên giếng nữa?

Có phải chính sự ghê tởm của tôi đã tạo ra đôi cánh và khả năng lặn dư ới nư ớc cho tôi? Thực sự, tôi đã phải bay đến độ cao cực độ để tìm lại suối nguồn của niềm vui!

Oh, tôi đã tìm thấy nó, ngư ời anh em của tôi! Ở đây, ở độ cao cực độ, đài phun nư ớc của niềm vui tuôn ra cho tôi! Và ở đây có một cuộc sống mà không có đám đông nào uống rư ợu với tôi!

Bạn phun ra gần như quá bốc đồng, suối nguồn của niềm vui! Và khi muốn rót đầy cốc, bạn thư ờng làm cạn cốc một lần nữa.

Và anh vẫn phải học cách đến gần em kín đáo hơn: trái tim anh vẫn hướng về tất cả các bạn quá bốc đồng: -

trái tim tôi, nơi mà mùa hè của tôi đốt cháy, một mùa hè ngắn ngủi, nóng bức, u sầu, quá đỗi vui vẻ: trái tim mùa hè của tôi khao khát sự mát mẻ của bạn biết bao!

Đã qua rồi nỗi đau còn sót lại của thanh xuân của tôi! Cuốn đi những bông tuyết ác ý của tôi trong Tháng sáu! Tôi đã trở thành mùa hè hoàn toàn, và trư a hè -

- một mùa hè ở độ cao cực điểm với những vòi phun nư ớc lạnh và sự tĩnh lặng hạnh phúc: ồ, các bạn của tôi ơi, hãy đến để sự tĩnh lặng có thể trở nên hạnh phúc hơn nữa!

Vì đây là chiều cao và là nhà của chúng tôi : chúng tôi sống quá cao quý và đứng cảm ở đây đối với mọi thứ ô uế đàn ông và cơn khát của họ.

Chỉ nhìn đôi mắt trong sáng của bạn vào cái giếng vui thích của tôi thôi, các bạn ạ! Bạn sẽ không làm mờ đi sự lấp lánh của nó! Nó sẽ cư ời lại bạn với sự thuần khiết của nó .

Chúng ta xây tổ trên cây Tư ơng lai: đại bàng sẽ mang thức ăn đến cho chúng ta khi sống đơn độc bằng mỏ của chúng!

Thực sự, thức ăn mà không một ngư ời đàn ông ô uế nào có thể tham gia cùng chúng tôi! Họ sẽ nghĩ rằng họ đang ăn lửa và đốt cháy miệng của họ.

Thực sự, chúng tôi không chuẩn bị một ngôi nhà ở đây cho những ngư ời đàn ông ô uế! Cơ thể và tinh thần của họ sẽ gọi hạnh phúc của chúng ta là một hang băng!

Vì vậy, chúng ta hãy sống bên trên chúng như những cơn gió mạnh, hàng xóm của đại bàng, hàng xóm của tuyết, hàng xóm của mặt trời: đó là cách sống của gió mạnh.

Và giống như một cơn gió, một ngày nào đó, tôi sẽ thổi qua giữa họ và lấy đi hơi thở của tinh thần của họ với tinh thần của tôi: tư ơng lai của tôi sẽ có nó như vậy.

Thực sự, Zarathustra là một cơn gió mạnh cho tất cả các vùng đồng bằng; và anh ấy đưa ra lời khuyên này cho anh ấy kẻ thù và tất cả những kẻ khạc nhổ và khạc nhổ: hãy cẩn thận đừng khạc nhổ ngược chiều gió! .

Tại sao tôi rất thông minh

1

Tại sao tôi lại biết thêm vài điều? Tại sao tôi rất thông minh? Tôi chưa bao giờ suy nghĩ về những câu hỏi không có gì - tôi đã không phung phí bản thân mình. - Ví dụ, tôi không có kinh nghiệm về những khó khăn tôn giáo thực tế. Tôi hoàn toàn không biết mình nên cảm thấy 'tội lỗi' đến mức nào. Tôi cũng thiếu một tiêu chí đáng tin cậy về sự cắn rứt của lương tâm: từ những gì người ta nghe được về nó, đối với tôi, sự cắn rứt của lương tâm dường như không có gì đáng trân trọng. thích để lại kết quả xấu xa, hậu quả, ra khỏi câu hỏi về giá trị. Khi kết quả là xấu xa, người ta có thể dễ dàng đánh mất con mắt chân chính đối với những gì mình đã làm: lương tâm cắn rứt đối với tôi dường như là một loại 'con mắt ác'. Tôn vinh bản thân một điều gì đó đã sai lầm nhiều hơn bởi vì nó đã sai lầm - điều đó đúng hơn là phù hợp với đạo đức của tôi. - 'Thư ợng đế', 'linh hồn bất tử', 'sự cứu chuộc', 'cõi bên kia', tất cả đều là những khái niệm mà tôi không hề quan tâm và không có thời gian, kể cả khi còn nhỏ - có lẽ tôi chưa bao giờ đủ trẻ con để hiểu điều đó? - Tôi hoàn toàn không biết chủ nghĩa vô thần là kết quả của lý luận, càng không phải là một sự kiện: với tôi điều đó hiển nhiên là do bản năng. Tôi quá tò mò, quá thắc mắc, quá phấn khích để có thể hài lòng với một câu trả lời thô thiển. Thư ợng đế là một câu trả lời thô thiển, một sự khiếm nhã đối với những nhà tư tưởng chúng ta - về cơ bản thậm chí là một sự cảm đoán thô thiển đối với chúng ta quan tâm đến một suy nghĩ. hoàn toàn khác theo một cách mà 'sự cứu rỗi nhân loại' phụ thuộc nhiều hơn vào bất kỳ loại tò mò kỳ quặc nào của các nhà thần học:

câu hỏi về dinh dưỡng. Để thuận tiện, người ta có thể trình bày nó như sau: "làm thế nào để nuôi dưỡng bản thân để đạt được sức mạnh tối đa, của đức hạnh theo phong cách Phục hưng, của đức hạnh không có đạo đức?" - Trải nghiệm của tôi ở đây tôi tệ nhất có thể; Tôi ngạc nhiên rằng tôi đã nghe câu hỏi này quá muộn, rằng tôi đã học được "lý do" từ những trải nghiệm này quá muộn. Chỉ có sự vô giá trị hoàn toàn của nền giáo dục Đức của chúng ta - 'chủ nghĩa duy tâm' của nó - ở một mức độ nào đó mới có thể giải thích cho tôi tại sao chính xác vào thời điểm này, tôi đã đi ngược lại quan điểm của sự thánh thiện. Nền 'giáo dục' này ngay từ đầu đã dạy người ta quên đi thực tế để chạy theo những mục tiêu hoàn toàn có vấn đề, cái gọi là 'lý tưởng', 'giáo dục cổ điển' chẳng hạn - như thể ngay từ đầu nó không phải là một công việc hoàn toàn vô ích để cố gắng hợp nhất 'cổ điển' và 'Đức' trong một khái niệm! Hơn nữa, nó còn kích thích sự vui vẻ - chỉ cần nghĩ về một Leipziger 'được giáo dục cổ điển'! - Cho đến những năm trưởng thành nhất của mình, trên thực tế, tôi đã ăn uống rất tệ - theo ngôn ngữ đạo đức là 'vô tư', 'vị tha', 'vị tha', vì sự cứu rỗi của những người đầu bếp và những người theo đạo Cơ đốc khác. Ví dụ, với sự trợ giúp của lò nấu ăn Leipzig, đi kèm với nghiên cứu đầu tiên của tôi về Schopenhauer (1865), tôi đã rất tha thiết từ chối 'ý chí sống' của mình. Làm hỏng dạ dày của một người để nhận được không đủ chất dinh dưỡng - cách nấu ăn nói trên đối với tôi dường như giải quyết vấn đề này một cách tuyệt vời. (Người ta nói rằng năm 1866 đã tạo ra một sự thay đổi trong lĩnh vực này -.) Nhưng nghề nấu ăn của Đức nói chung - nó không có lương tâm gì! Súp trừu tượng bữa ăn (trong sách dạy nấu ăn của người Venice thế kỷ XVI vẫn được gọi là alla tedesca); thịt chín xé nhỏ, rau nhiều dầu mỡ; sự thoái hóa của bánh pudding thành chặn giấy! Nếu thêm vào đây cái thói nhậu nhẹt hết sức dã man của người xưa và chắc không chỉ người Đức xưa người ta cũng sẽ hiểu nguồn gốc của tinh thần Đức - ruột rối bời. Tinh thần Đức là một thứ khó tiêu, nó có thể được thực hiện với chẳng ra gì. - Nhưng đối với chế độ ăn kiêng của người Anh, so với người Đức, thậm chí với người Pháp, là một kiểu 'trở về với tự nhiên', nghĩa là đối với việc ăn thịt đồng loại, bản năng của tôi cực kỳ phản đối; đối với tôi, dường như để cho tinh thần nặng nề đôi chân - đôi chân của những người nhập cư Anh nhất là của Piedmont. Đồ uống có còn không tốt cho tôi; một ly rượu hoặc bia mỗi ngày là khá đủ để biến cuộc sống đối với tôi thành một 'Vale of Tears' - Munich là nơi các phản cực của tôi sống. Đành rằng tôi nắm bắt được điều này hơi muộn - tôi đã thực sự trải nghiệm nó từ thời thơ ấu trở đi. Khi còn là một cậu bé, tôi tin rằng uống rượu cũng giống như hút thuốc lá, lúc đầu chỉ là một thú vui phù phiếm của các chàng trai trẻ, sau đó trở thành một thói quen. Có lẽ rượu của Naumburg là một phần nguyên nhân của sự khắc khổ này.

sự phán xét. Để tin rằng rượu làm cho vui vẻ, tôi phải là một Cơ đốc nhân, nghĩa là tin vào điều mà đối với tôi chính xác là một điều phi lý. Thật kỳ lạ, trong khi tôi cực kỳ khó chịu bởi những liều lượng nhỏ và pha loãng quá mức, thì tôi gần như biến thành một thủy thủ khi uống quá nhiều rượu. Ngay cả khi còn là một cậu bé, tôi đã cho thấy mình dũng cảm như thế nào về mặt này. Để viết một bài luận dài bằng tiếng Latinh trong một đêm ngồi và sau đó tiếp tục sao chép nó, với tham vọng trong cây bút của tôi là bắt chước Sallust kiểu mẫu của tôi một cách nghiêm túc và súc tích, và đổ một lượng rượu mạnh nhất. Đối với tiếng Latinh của tôi, ngay cả khi tôi còn là học trò của Schulpforta đáng kính, hoàn toàn không trái ngược với sinh lý học của tôi, cũng như có lẽ với Sallust - dù điều đó có thể trái ngược với Schulpforta đáng kính đến mức nào. Sau đó, vào khoảng giữa cuộc đời, tôi quyết định, chắc chắn, ngày càng nghiêm khắc chống lại bất kỳ loại đồ uống 'có tâm linh' nào: một người phản đối việc ăn chay theo kinh nghiệm, giống như Richard Wagner, người đã cải đạo tôi, tôi không thể khuyên tất cả những người có bản chất tâm linh quá nghiêm túc kiêng rượu tuyệt đối. Dù nước thích những nơi có thể uống nước từ các vòi nước chảy (Nice, Turin, Sils); một ly nhỏ chạy theo tôi như một con chó. In vino veritas: có vẻ như ở đây tôi lại mâu thuẫn với cả thế giới về khái niệm 'sự thật' - với tôi, linh hồn di chuyển trên mặt nước thêm vài dấu hiệu từ đạo đức của tôi. Một bữa ăn lớn sẽ dễ tiêu hóa hơn một bữa ăn quá nhỏ. Răng dạ dày hoạt động như một tổng thể, điều kiện tiên quyết đầu tiên để tiêu hóa tốt. Người ta phải biết kích thích của dạ dày của một người. Vì lý do tư duy tự, nên tránh những bữa ăn tẻ nhạt mà tôi gọi là những bữa tiệc hiến tế bị gián đoạn, những bữa tiệc tại bàn d'hôte. - Không ăn giữa bữa, không uống cà phê: cà phê làm cho u ám. Trà chỉ có lợi vào buổi sáng. Ít, nhưng mạnh: trà rất bất lợi và làm người ta ốm yếu cả ngày nếu nó yếu đi một chút. Ở đây, mỗi người đều có mức độ riêng của mình, thường nằm giữa những giới hạn hẹp nhất và mong manh nhất. Trong một khí hậu rất khó chịu, không nên bắt đầu với trà: người ta nên bắt đầu sớm hơn một giờ với một tách cao không dầu đặc. - Ngồi càng ít càng tốt; tin tư ởng không sinh ra ngoài trời và trong khi di chuyển tự do - trong đó cơ bắp cũng không tổ chức một lễ hội. Tất cả các định kiến đến từ ruột. - Sự kiên trì - tôi đã nói điều đó một lần trước đây - tội lỗi thực sự chống lại thánh linh. -

Liên quan chặt chẽ nhất đến câu hỏi về dinh dưỡng là câu hỏi về địa điểm và khí hậu. Không ai được tự do sống ở mọi nơi; và người có những nhiệm vụ to lớn phải hoàn thành, thách thức toàn bộ sức lực của anh ta, thực sự trong vấn đề này có một phạm vi lựa chọn rất hẹp. Ảnh hưởng của khí hậu đối với quá trình trao đổi chất, làm chậm lại, tăng tốc của nó, mở rộng đến mức một sai lầm sai lầm về địa điểm và khí hậu không những có thể khiến bất kỳ ai xa lánh nhiệm vụ của anh ta mà còn ngăn cản anh ta hoàn toàn: anh ta không bao giờ để ý đến nó. Sinh lực thú vật của anh ta không bao giờ phát triển đủ lớn để anh ta đạt được sự tự do tràn ngập trong lĩnh vực tâm linh nhất nơi anh ta biết rằng: chỉ mình tôi có thể làm được. tâm thư ờng, một cái gì đó 'Đức'; khí hậu Đức thôi cũng đủ làm nhụt chí những trái tim mạnh mẽ và thậm chí là anh hùng. Nhịp độ của quá trình trao đổi chất có mối quan hệ chính xác với sự di chuyển hoặc sự khập khiễng của đôi chân của tinh thần; bản thân 'tinh thần' thực sự chỉ là một loài của sự trao đổi chất này. Lập danh sách những nơi đã và đang có những người đàn ông tài năng, nơi trí thông minh, sự tinh tế, ác ý là một phần của hạnh phúc, nơi thiên tài hầu như nhất thiết phải làm nhà: tất cả họ đều sở hữu một bầu không khí khô khan tuyệt vời. Paris, Provence, Florence, Jerusalem, Athens - những cái tên này chứng minh một điều: rằng thiên tài được tạo điều kiện bởi không khí khô ráo, bầu trời quang đãng - nghĩa là bởi quá trình trao đổi chất nhanh chóng, bởi khả năng cung cấp cho mình nhiều lần, thậm chí rất nhiều. năng lượng. Tôi nhớ đến một trường hợp trong đó một tinh thần có thể trở nên quan trọng và tự do, thay vào đó lại trở nên hẹp hòi, thu mình, một chuyên gia gắt gỏng, chỉ vì thiếu sự tinh tế theo bản năng trong việc lựa chọn khí hậu. Và bản thân tôi cuối cùng đã có thể trở thành trường hợp này nếu bệnh tật không buộc tôi phải suy luận, phản ánh lý trí trong thực tế. Bây giờ, khi thực hành lâu dài, tôi đọc được các hiệu ứng khí hậu và khí tượng từ chính mình như từ một công cụ rất tinh tế và đáng tin cậy và thậm chí trên một hành trình ngắn, chẳng hạn như từ Turin đến Milan, tôi tự xác minh về mặt sinh lý sự thay đổi độ ẩm, tôi nhớ lại với sự thật kinh hoàng là cuộc sống của tôi cho đến mười năm qua, những năm mà cuộc sống của tôi gặp nguy hiểm, đã không được sử dụng ở đâu ngoài những nơi sai trái mà tôi hoàn toàn bị cấm. Naumburg, Schulpforta, Thuringia nói chung, Leipzig, Basel, Venice - quá nhiều nơi tôi tệ đối với sinh lý học của tôi. Nếu tôi không có những ký ức đáng hoan nghênh trong suốt thời thơ ấu và tuổi trẻ của mình, thì sẽ thật điên rồ khi quy điều này cho cái gọi là nguyên nhân 'đạo đức' - chẳng hạn như việc không thể phủ nhận việc thiếu bạn đồng hành thích hợp: vì sự thiếu thốn này vẫn tồn tại cho đến

mà không ngăn cản tôi dừng cảm và vui vẻ. Sự thiếu hiểu biết trong sinh lý học - bị nguyên rủa là 'chủ nghĩa duy tâm' - là tai họa thực sự trong cuộc đời tôi, là sự thừa thãi và ngu xuẩn trong đó, một thứ mà từ đó không có gì tốt đẹp phát triển, không có sự đền bù, không có sự tính toán ngược lại. Đó là hệ quả của 'chủ nghĩa duy tâm' này mà tôi đã tự làm sáng tỏ tất cả những sai lầm ngắn, tất cả những sai lệch lớn của bản năng và 'sự khiêm tốn' đã khiến tôi xa rời nhiệm vụ của cuộc đời mình, chẳng hạn như tôi đã trở thành một nhà ngữ văn - tại sao không ? ít nhất là một bác sĩ hay cái gì khác mở mắt? Trong thời gian ở Basel, toàn bộ chế độ ăn uống tinh thần của tôi, bao gồm cả sự phân chia trong ngày, là một sự lạm dụng hoàn toàn vô nghĩa các quyền năng phi thường mà không có bất kỳ hình thức cung cấp nào để bù đắp cho việc tiêu thụ này, thậm chí không hề phản ánh về việc tiêu thụ và thay thế. Bất kỳ sự ích kỷ tinh vi nào hơn, bất kỳ sự bảo vệ nào của bản năng chỉ huy đều không có, đó là sự đánh đồng bản thân với mọi người, một phần của 'lòng vị tha', sự quên đi khoảng cách - điều mà tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình. Khi tôi gần như đã hoàn thành, bởi vì tôi gần như đã hoàn thành, tôi bắt đầu suy ngẫm về sự phi lý cơ bản này của cuộc đời mình - 'chủ nghĩa duy tâm'. Chỉ có bệnh tật mới đưa tôi đến với lý trí.

3

Tính chọn lọc trong dinh dưỡng; tính chọn lọc trong khí hậu và địa điểm; - điều thứ ba mà một người có thể phạm phải sai lầm mà không phải trả giá nào là tính chọn lọc trong loại hình giải trí của một người. Ở đây cũng vậy, mức độ mà một tinh thần là đặc hữu càng làm cho giới hạn của những gì được phép thu hẹp lại, nghĩa là hữu ích cho anh ta. Trong trường hợp của tôi, tất cả việc đọc đều nằm trong số những thú vui giải trí của tôi: do đó, nằm trong số những thứ giải phóng tôi khỏi chính mình, cho phép tôi lang thang giữa những khoa học và tâm hồn kỳ lạ - điều mà tôi không còn coi trọng nữa. Chính việc đọc đã giúp tôi thoát khỏi sự nghiêm túc của mình. Vào những lúc tôi chìm đắm trong công việc, bạn sẽ không thấy sách xung quanh tôi: tôi sẽ đề phòng không để bất kỳ ai nói hoặc thậm chí nghĩ ở gần mình. Và đó là ý nghĩa của việc đọc. Người ta có thực sự nhận thấy rằng trong trạng thái căng thẳng sâu sắc mà việc mang thai lên án tinh thần và về cơ bản là toàn bộ cơ thể, bất kỳ sự kiện ngẫu nhiên nào, bất kỳ loại kích thích nào từ bên ngoài đều có tác động quá mạnh, 'cắt' quá sâu? Người ta phải tránh những sự kiện ngẫu nhiên, những tác nhân kích thích từ bên ngoài, càng nhiều càng tốt; một kiểu tự rào kín là một trong những điều khôn ngoan bản năng của quá trình thai nghén tinh thần. Tôi có nên cho phép một ý nghĩ kỳ lạ bí mật trào qua tư tưởng không? - Và đó là ý nghĩa của việc đọc Thời gian làm việc và kết quả được theo sau bởi

thời gian giải trí: hãy đến đây, bạn dễ chịu, bạn hóm hỉnh, bạn là những cuốn sách thông minh! Chúng sẽ là sách tiếng Đức chứ? . Tôi phải tính lại nửa năm để nắm bắt chính mình với một cuốn sách trong tay. Nhưng đó là gì? - Một nghiên cứu xuất sắc của Victor Brochard, les sceptiques Grecs, trong đó Laertiana của tôi cũng đư ợc tuyển dụng rất tốt. Những ngư ời hoài nghi, loại đáng kính duy nhất trong đám đông triết học mơ hồ gấp hai và gấp năm lần khác, hầu như tôi luôn bay đến những cuốn sách giống nhau, thực sự là một số lượng nhỏ, những cuốn sách đã chứng minh chính xác bản thân chúng đối với tôi. Có lẽ bản chất của tôi không phải là đọc nhiều hay đọc nhiều thứ: phòng đọc khiến tôi phát ốm. Bản chất của tôi cũng không phải là yêu nhiều hay nhiều thứ. Thận trọng, thậm chí thù địch với những cuốn sách mới là một phần bản năng của tôi hơn là 'khoan dung', 'lộng hành' và các hình thức 'tình hàng xóm' khác. • Nó thực sự chỉ là một số ít ngư ời Pháp lớn tuổi mà tôi trở lại nhiều lần: Tôi chỉ tin vào văn hóa Pháp và coi mọi thứ ở châu Âu tự gọi mình là 'văn hóa' là một sự hiểu lầm, không nói đến văn hóa Đức. Một vài trư ờng hợp văn hóa cao mà tôi gặp ở Đức đều có nguồn gốc từ Pháp, đặc biệt là Frau Cosima Wagner, cho đến nay là tiếng nói đầu tiên của tôi. đã nghe trong câu hỏi của hư ơng vị. - Rằng tôi không đọc Pascal mà yêu mến ông, như một ngư ời hy sinh có ích nhất cho Cơ đốc giáo, bị sát hại từ từ trư ớc hết về thể xác sau đó về tâm lý, toàn bộ logic của hình thức tàn ác vô nhân đạo khủng khiếp nhất này; rằng tôi có chút gì đó phóng dăng của Montaigne trong tâm hồn mình, ai mà biết đư ợc? có lẽ cũng trong cơ thể tôi; rằng sở thích nghệ sĩ của tôi bảo vệ những cái tên Molière, Corneille và Racine, không phải là không phần nộ, chống lại một thiên tài mất trật tự như Shakespeare: điều này cuối cùng không loại trừ việc tôi tìm thấy những ngư ời Pháp gần đây nhất cũng là bạn đồng hành quyền rũ. Tôi hoàn toàn không thể tư ờng tư ợng đư ợc trong thế kỷ lịch sử nào mà ngư ời ta có thể tập hợp những nhà tâm lý học tò mò và đồng thời tinh tế như vậy như ngư ời ta có thể làm ở Paris đư ờng đại: Tôi nêu tên như một ví dụ - vì số lượng của họ không hề nhỏ, thứ a ông Paul Bourget, Pierre Loti, Gyp, Meilhac, Anatole France, Jules Lemaitre, hoặc chọn ra một trong những chủng tộc mạnh mẽ hơn, một ngư ời Latinh chính hiệu mà tôi đặc biệt gắn bó, Guy de Maupassant. Giữa chúng tôi, tôi thích thế hệ này hơn cả những ngư ời thầy vĩ đại của họ, những ngư ời đã bị triết học Đức hủy hoại (ví dụ như M. Taine của Hegel, ngư ời mà ông phải cảm ơn vì sự hiểu lầm này giữa những con ngư ời và thời đại. Theo như nư ớc Đức mở rộng, nó hủy hoại văn hóa. Chỉ có chiến tranh mới 'cứu chuộc' tinh thần ở Pháp... Stendhal, một trong những tai nạn công bằng nhất trong đời tôi - vì bất cứ điều gì đánh dấu một kỷ nguyên trong đời tôi đều do tôi mang đến.

tình cờ, không bao giờ do một lời giới thiệu - hoàn toàn vô giá với con mắt nhà tâm lý học dự đoán của anh ấy, với khả năng nắm bắt các sự kiện khiến người ta nhớ đến sự gần gũi của con người vĩ đại nhất của thực tế (ex ungue Napoléonem -) ; cuối cùng không kém phần quan trọng với tư cách là một người vô thần trung thực , một loài quý hiếm, hầu như không thể khám phá được ở Pháp - với tất cả sự tôn trọng đối với Prosper Mérimée . Có lẽ tôi thậm chí còn ghen tị với Stendhal? Anh ta đã cướp mất của tôi câu chuyện cười vô thần hay nhất mà chính xác là tôi đã có thể thực hiện: 'Lời bào chữa duy nhất của Chúa là ngài không tồn tại' Chính tôi đã nói ở đâu đó: điều tuyệt vời nhất cho đến nay phản đối sự tồn tại? Chúa .

4

Heinrich Heine đã cho tôi quan điểm cao nhất về nhà thơ trữ tình . Tôi vô vọng tìm kiếm trong tất cả các lĩnh vực của hàng thiên niên kỷ cho một thứ âm nhạc ngọt ngào và nồng nàn như nhau. Anh ta sở hữu ác tâm thần thánh mà nếu không có thì tôi không thể tư tưởng được sự hoàn hảo - tôi đánh giá giá trị của con người, của các chủng tộc theo mức độ nhất thiết mà họ không thể tách rời vị thần khỏi thần rừng. - Và cách anh ấy sử dụng tiếng Đức! Một ngày nào đó người ta sẽ nói rằng Heine và tôi cho đến nay là những nghệ sĩ đầu tiên của tiếng Đức - ở một khoảng cách không thể tính toán được với mọi thứ mà chỉ những người Đức đã làm với nó. - Tôi phải có quan hệ họ hàng sâu sắc với Manfred của Byron : Tôi đã khám phá ra tất cả những vực thẳm này trong chính mình - tôi đã chín muồi cho công việc này ở tuổi mười ba. Tôi không có lời nào, chỉ có một cái nhìn dành cho những người dám nói từ Faust trư ớc mặt Manfred. Người Đức không thể có bất kỳ quan niệm nào về sự vĩ đại: bằng chứng Schumann. Rõ ràng là vì phẫn nộ với người Saxon ngọt ngào này, tôi đã soạn một bản phản đối Manfred, trong đó Hans von Bülow nói rằng anh ta chưa bao giờ thấy điều tư ợng tự trên giấy viết tay: nó cấu thành một vụ c ứ ợng hiếp Euterpe. - Khi tôi tìm kiếm công thức cao nhất của mình cho Shakespeare , tôi luôn thấy rằng ông ấy đã hình thành nên kiểu Ca người ta không thể đoán những thứ như thế này - một là nó hoặc một là không. Nhà thơ vĩ đại chỉ sáng tạo từ thực tại của chính mình - đến mức sau đó ông không thể chịu đựng được tác phẩm của chính mình. Khi tôi liếc nhìn Zarathustra của mình, tôi đi đi lại lại trong phòng trong nửa giờ mà không tài nào kiểm soát được sự co thắt không thể chịu đựng được của tiếng thốn thức. - Tôi biết không có cuốn nào đau lòng hơn Shakespeare: một người đàn ông phải chịu đựng những gì để trở thành một gã hề đến mức này! - Hamlet hiểu chứ a? Không phải là nghi ngờ, mà là sự chắc chắn khiến người ta phát điên. Như ng để cảm nhận được theo cách này, người ta phải là người sâu sắc, vực thẳm, triết gia. Tất cả chúng ta đều sợ sự thật. Và, thú nhận điều đó: Tôi chắc chắn theo bản năng rằng Lord Bacon là người khởi x ứ ợng, cái tôi -người hành hạ

của thể loại văn học kỳ lạ nhất này: tôi quan tâm gì đến những người đáng thương
cuộc nói chuyện của những người Mỹ nông cạn và những cái đầu đàn độn? Nhưng sức mạnh cho
thực tế mạnh mẽ nhất của tầm nhìn không chỉ tư duy thích với sức mạnh nhất
sức mạnh cho hành động, cho sự quái dị trong hành động, cho tội ác - nó thậm chí
giả định trước tiên. Chúng ta hầu như không biết đủ về Lord Bacon, người
nó là người hiện thực theo mọi nghĩa lớn của từ này, để biết những gì anh ta đã làm, những gì anh ta
muốn, những gì anh ấy trải nghiệm trong chính mình. Và quỷ lấy nó, tôi
các nhà phê bình thân mến! Giả sử tôi đã rửa tội cho Zarathustra của mình bằng một cái tên khác,
ví dụ với tên của Richard Wagner, sự rõ ràng của hai
thiên niên kỷ sẽ không đủ để thần thánh rằng tác giả của 'Con người, Tất cả
Too Human' là tầm nhìn xa trông rộng của Zarathustra.

5

Ở đây, nơi tôi đang nói về sự tái tạo của cuộc đời mình, tôi cần nói một lời
để bày tỏ lòng biết ơn của tôi đối với tất cả những thứ trong đó đã làm mới tôi bằng cách
một cách sâu sắc và thân tình nhất. Điều này chắc chắn là của tôi
liên kết mật thiết với Richard Wagner. Tôi cung cấp tất cả con người khác của tôi
các mối quan hệ rẻ tiền; nhưng không có giá nào tôi từ bỏ cuộc sống của mình
Những ngày Tribschen, những ngày của tâm sự lẫn nhau, của sự vui vẻ, của
sự cổ siêu phàm - của những khoảnh khắc sâu sắc tôi không biết những gì khác
có thể đã trải nghiệm với Wagner: trên bầu trời của chúng ta không có đám mây nào bay qua. -
Và với điều đó tôi trở lại Pháp một lần nữa - tôi không thể tha thứ cho những lý do, tôi có thể tha thứ cho một
chỉ công môi đối với Wagnerians et hoc chi omne, những người tin rằng họ là
tôn vinh Wagner khi họ thấy anh ấy giống họ. Được tạo dựng như
tôi, một người xa lạ trong bản năng sâu thẳm nhất của tôi với mọi thứ
tiếng Đức, để sự hiện diện đơn thuần của một người Đức cản trở quá trình tiêu hóa của tôi, của tôi
lần đầu tiên tiếp xúc với Wagner cũng là lần đầu tiên trong đời tôi vẽ một
hít thở sâu: tôi cảm thấy, tôi tôn kính anh ấy như một sinh vật từ bên ngoài, như
người ợ lại, hiện thân phản đối mọi 'đức tính Đức'. - Chúng tôi là những người
trẻ em trong không khí đầm lầy của những năm năm mươi nhất thiết phải là những người bi quan về
khái niệm 'tiếng Đức'; chúng ta không thể là gì khác ngoài những nhà cách mạng - chúng ta sẽ
không chấp nhận tình trạng mà sự cố chấp đang ở trên đầu. Đó là một vấn đề của
hoàn toàn thờ ơ với tôi nếu hôm nay anh ấy chơi với màu sắc khác, nếu anh ấy
mặc trang phục màu đỏ tía và mặc đồng phục của một con hạc. Tốt lắm! thợ đánh cá
là một nhà cách mạng - ông chạy trốn khỏi quê hương của. Là một nghệ sĩ, người ta không có
người Đức ở châu Âu ngoại trừ ở Paris: sự tinh tế trong cả năm giác quan của nghệ thuật

mà nghệ thuật của Wagner giả định trư ớc, những ngón tay cho các sắc thái, bệnh tật tâm lý, chỉ đư ợc tìm thấy ở Paris. Không nơi nào khác tồn tại niềm đam mê như vậy trong các vấn đề về hình thức, sự nghiêm túc này trong mis en scène - đó là sự nghiêm túc tuyệt vời của ngư ời Paris. Ở Đức hoàn toàn không có quan niệm nào về tham vọng to lớn ẩn chứa trong tâm hồn của một nghệ sĩ Paris. Ngư ời Đức tốt bụng - Wagner không hề ~~tốt bụng~~ tôi đã nói đủ (trong 'Beyond Good and Evil' §256) về vị trí của Wagner, ngư ời mà anh ta có những ngư ời thân nhất của mình: những nhà lãng mạn muộn của Pháp, loại nghệ sĩ bay bổng như ng đầy phần khích như Delacroix, chẳng hạn như Berlioz, thích bệnh tật, bản chất không thể chữa khỏi, cực kỳ cuồng tín về sự thể hiện, kỹ năng điêu luyện xuyên suốt. Ai là tín đồ thông minh đầu tiên của Wagner? Charles Baudelaire, cũng là ngư ời đầu tiên hiểu Delacroix, một kẻ suy đồi điển hình mà cả một chủng tộc nghệ sĩ đều nhận ra mình - có lẽ ông cũng là ngư ời cuối cùng. Điều mà tôi chưa bao giờ tha thứ cho Wagner? Rằng anh ấy đã hạ mình trư ớc ngư ời Đức - rằng anh ấy đã trở thành reichsdeutsch Theo như nư ớc Đức mở rộng, nó hủy hoại nền văn hóa. -

6

Nói chung, tôi không thể sống hết tuổi trẻ của mình nếu không có nhạc Wagnerian. Vì tôi đã bị kết án với ngư ời Đức. Nếu một ngư ời muốn thoát khỏi áp lực không thể chịu đựng đư ợc, ngư ời ta cần hashish. Rất tốt, tôi cần Wagner. Wagner là liều thuốc độc đối với mọi thứ xuất sắc nhất của Đức - vẫn là thuốc độc, tôi không tranh cãi về điều đó Từ lúc có bản nhạc piano của Tristan - lời khen của tôi, Herr von Bülow! - Tôi là một Wagnerian. Những tác phẩm đầu tiên của Wagner mà tôi thấy như ở bên đư ới tôi - ngày nay vẫn còn quá phổ biến, quá 'Đức' tìm kiếm một tác phẩm có sức mê hoặc nguy hiểm, của một sự vô tận ngọt ngào và run rẩy ngang với tác phẩm của Tristan - tôi tìm kiếm trong tất cả các nghệ thuật trong vô vọng. Tất cả những điều kỳ lạ của Leonardo da Vinci đều mất đi sự kỳ diệu ngay từ nốt nhạc đầu tiên của Tristan. Tác phẩm này hoàn toàn không phải là cực phẩm của Wagner ; anh ấy đã hồi phục sau đó với Meistersinger và chiếc nhẫn. Để trở nên khỏe mạnh hơn - đó là sự thụt lùi trong trư ờng hợp của một bản chất ~~thủ dâm~~ là một điều may mắn bậc nhất khi đư ợc sống đúng thời điểm, và đư ợc sống chính xác giữa những ngư ời Đức, để có thể chín muồi cho công việc này: óc tò mò của nhà tâm lý học của tôi đã đi xa đến mức đó. Thế giới thật đáng thư ơng đối với anh ta, ngư ời chưa bao giờ đủ ốm yếu vì 'sự khiêu gợi của địa ngục' này: việc sử dụng công thức của một nhà thần bí là đư ợc phép, gần như bắt buộc, ở đây. tôi nghĩ rằng tôi biết

tốt hơn bất kỳ ai về những điều to lớn mà Wagner có thể làm được, năm mươi thế giới của những thú vui kỳ lạ mà không ai ngoài anh ta có đôi cánh; và vì tôi đủ mạnh mẽ để biến ngay cả những điều đáng ngờ nhất và nguy hiểm nhất thành lợi ích của mình và do đó trở nên mạnh mẽ hơn, tôi gọi Wagner là ân nhân vĩ đại của đời tôi. Rằng chúng ta có quan hệ họ hàng với nhau, rằng chúng ta đã phải chịu đựng lẫn nhau sâu sắc hơn, mà những người đàn ông của thế kỷ này có thể phải chịu đựng, sẽ vĩnh viễn gắn tên chúng ta với nhau nhiều lần; và chắc chắn rằng Wagner giữa những người Đức chỉ là một sự hiểu lầm, cũng như tôi chắc chắn và sẽ luôn như vậy. - Trước tiên là hai thế kỷ kỷ luật tâm lý và nghệ thuật, Herr Germanus ngẩng đầu không thể bắt kịp số tiền đó. -

7

Tôi sẽ nói một từ khác cho những đôi tai chọn lọc nhất: điều tôi thực sự muốn từ âm nhạc. Rằng nó tư duy vui và sâu lắng, như một buổi chiều tháng Mười. Rằng đó là một người phụ nữ cá tính, phóng khoáng, dịu dàng, dịu dàng, thấp bé và quyến rũ. Tôi sẽ không bao giờ thừa nhận rằng một người Đức có thể biết âm nhạc là gì. Những gì người ta gọi là nhạc sĩ Đức, trên hết là vĩ đại nhất, là người nước ngoài, người Slav, người Croatia, người Ý, người Hà Lan - hoặc người Do Thái: nếu không thì là người Đức thuộc chủng tộc mạnh mẽ, người Đức đã tuyệt chủng, như Heinrich Schütz, Bach và Handel. Bản thân tôi vẫn đủ tư cách là một người Ba Lan để trao đổi phần còn lại của âm nhạc cho Chopin; vì ba lý do, tôi loại trừ Siegfried Idyll của Wagner, có lẽ cũng có một vài điều của Liszt, người vứt bỏ tất cả các nhạc sĩ khác về sự cao quý trong giai điệu dàn nhạc của mình; cuối cùng. Tôi sẽ không thì tất cả những gì đã lớn lên bên ngoài dãy An-pơ - phe này biết cách tiếp tục mà không có Rossini, càng không thể không có miền nam của tôi trong âm nhạc, âm nhạc của nhạc trư ở người Venice Pietro Gasti của tôi. Và khi tôi nói vứt bỏ qua dãy Alps, tôi thực sự chỉ nói Venice. Khi tôi tìm một từ khác cho âm nhạc, tôi không bao giờ tìm thấy từ nào khác ngoài Venice. Tôi không biết phân biệt giữa nước mắt và âm nhạc - tôi không biết nghĩ về hạnh phúc, về miền nam mà không một chút rừng mình yếu tim.

Gần đây em đứng bên cầu
trong đêm nâu.

Từ xa vọng lại một bài hát:
một giọt vàng, nó phồng
lên trên mặt đất run rẩy.

Những chiếc thuyền gondola,
ánh đèn, âm nhạc - nó say sưa bơi vào bóng tối.

Tâm hồn tôi, một nhạc cụ có dây, đượ
chạm vào bởi những bàn tay vô
hình, đã hát một bài ca bằng thuyền gondola để
đáp lại chính nó, và run lên vì hạnh phúc lèo lẻo.
- Có ai nghe không?

và 8

Trong tất cả những điều này - trong việc lựa chọn thức ăn, địa điểm và khí
hậu, giải trí - có một bản năng tự bảo vệ, bản năng này biểu hiện rõ ràng nhất
dưới dạng bản năng tự vệ. Không nhìn thấy nhiều thứ, không nghe thấy chúng,
không để chúng tiếp cận một thứ - phần đầu tiên của sự khéo léo, bằng chứng
đầu tiên rằng một người không phải là ngẫu nhiên mà là một sự cần thiết. Từ
thông thư ờng cho bản năng tự vệ này là sở thích. Mệnh lệnh của nó, không chỉ
nói Không khi Có sẽ là một phần của 'vị tha', mà còn nói Không càng ít càng
tốt. Để tách rời chính mình, rời bỏ cái mà Không sẽ đượ yêu cầu lặp đi lặp
lại. Cơ sở lý luận là các khoản chi tiêu phòng vệ, dù chúng không bao giờ quá
nhỏ, đã trở thành một quy tắc, một thói quen, dẫn đến một sự bản cùng hóa
bất thư ờng và hoàn toàn thừa thãi. Những khoản chi lớn nhất của chúng ta
lại là những khoản nhỏ thư ờng xuyên nhất của chúng ta. Ngăn chặn, không
để đến gần, là một sự tiêu phí - người ta không nên tự lừa dối mình
về điều này - một sức mạnh bị lãng phí vào những mục tiêu tiêu cực. Người ta
có thể chỉ đơn thuần thông qua nhu cầu liên tục để tránh trở nên quá yếu không
còn khả năng tự vệ. - Giả sử tôi bư ớc ra khỏi nhà và phát hiện ra, thay vì Turin
êm đềm và quý phái, lại là một thị trấn tỉnh lẻ của Đức: bản năng của tôi sẽ
phải tự phong tỏa để đẩy lùi tất cả những gì đề lên nó từ thế giới phẳng lặng
và hèn nhát này. Hoặc giả sử tôi phát hiện ra đô thị của Đức, cái nơi tôi tậ
đượ xây dựng nơi không có gì phát triển, nơi mọi thứ, tốt và xấu, đều bị kéo
vào. Tôi sẽ không phải đối mặt với nó để trở thành một con nhím? - Như ng
có gai là một sự xa xỉ, một sự xa xỉ gấp đôi ngay cả khi một người đượ tự
do không có gai mà mở .

rộng bàn tay. Một hình thức khác của sự khôn ngoan và tự vệ bao gồm việc phản
ứng càng ít càng tốt và rút lui khỏi các tình huống và mối quan hệ mà người ta
sẽ có bị lên án vì nó đình chỉ 'tự do' của một người, sáng kiến của một người
và chỉ trở thành một thuốc thử. Tôi coi như một câu chuyện ngụ ngôn về
giao thông với sách. Học giả, người thực sự không làm gì ngoài việc 'cuộn'
sách - nhà ngữ văn học với mức đánh giá khiêm tốn khoảng 200 cuốn một ngày -
cuối cùng hoàn toàn mất khả năng tự suy nghĩ. Nếu anh ta không lăn bánh, anh ta không suy nghĩ.

kích thích (- một suy nghĩ anh ấy đã đọc) khi anh ấy nghĩ - cuối cùng anh ấy không làm gì khác ngoài phản ứng. Học giả dành toàn bộ sức lực của mình để khẳng định và phủ nhận, để chỉ trích những gì đã được suy nghĩ - bản thân anh ta không còn nghĩ nữa. Bản năng tự vệ trong tư tưởng hợp của anh ta đã trở nên mềm yếu; nếu không thì anh ấy sẽ tự bảo vệ mình trước những cuốn sách. Học giả - một kẻ suy đồi. - Điều này tôi đã tận mắt chứng kiến: những bản chất thiên phú, giàu có và tự do đã ở tuổi ba mươi 'đọc đến tàn tích', chỉ là những que diêm phải đánh nếu muốn đốt cháy - phát ra 'suy nghĩ'. - Sáng sớm lúc bình minh, với tất cả sự trong lành và bình minh của sức lực, để đọc một cuốn sách - tôi gọi đó là điều xấu xa! -

9

Tại thời điểm này, tôi không còn có thể trốn tránh việc trả lời câu hỏi làm thế nào một người trở thành chính mình. Và với điều đó, tôi chạm đến kiệt tác trong nghệ thuật tự bảo tồn - của sự ích kỷ. Vì giả sử rằng nhiệm vụ, ơn gọi, số phận của nhiệm vụ vượt quá mức trung bình ở một mức độ đáng kể, sẽ không có mối nguy hiểm nào lớn hơn là bắt gặp chính mình với nhiệm vụ này. Người đó trở thành cái mà người ta vốn có giả định trước rằng người ta không có ý tư ở xa nhất về người ta là gì. Từ quan điểm này, ngay cả những sai lầm ngớ ngẩn trong cuộc sống - những lối đi tạm thời và những ngã rẽ sai lầm, sự chậm trễ, sự "khiêm tốn", sự nghiêm túc bị phung phí vào những nhiệm vụ nằm ngoài nhiệm vụ - đều có ý nghĩa và giá trị riêng của chúng. Chúng là biểu hiện của một sự khôn ngoan tuyệt vời, thậm chí là sự khôn ngoan tối cao: nơi mà nosce te ipsum sẽ là công thức cho sự hủy diệt, sự quên mình, hiểu lầm bản thân, tự thu nhỏ, - thu hẹp, - tầm thường hóa trở thành chính lý trí. Được diễn tả về mặt đạo đức: tình yêu thương người thân cận, sống vì người khác và những điều khác có thể là biện pháp phòng thủ để bảo tồn tính ích kỷ nghiêm khắc nhất. Đây là tư tưởng ngoại lệ mà tôi, trái với nguyên tắc và niềm tin của mình, đứng về phía những động cơ 'vô ngã': ở đây chúng hoạt động để phục vụ cho sự ích kỷ, tự tư. - Toàn bộ bề mặt của ý thức - ý thức là một bề mặt - phải được giữ sạch khỏi bất kỳ mệnh lệnh lớn nào. Ngay cả những lời nói vĩ đại, những thái độ vĩ đại cũng phải được đề phòng! Tất cả chúng đều đại diện cho một mối nguy hiểm là bản năng sẽ 'hiểu bản thân' - 'ý tư' tổ chức được định sẵn để cai trị ngày càng phát triển trong chiều sâu - nó bắt đầu chỉ huy, nó từ từ rút lui khỏi những lối rẽ và những ngã rẽ sai lầm, nó chuẩn bị những phẩm chất và khả năng cá nhân mà một ngày nào đó sẽ chứng tỏ chúng không thể thiếu được như

có nghĩa là đạt được toàn bộ - nó xây dựng lần lượt các khả năng phụ trợ trước khi nó đưa ra bất kỳ gợi ý nào về nhiệm vụ chi phối, về 'mục tiêu', 'động cơ', 'ý nghĩa'. - Nhìn từ khía cạnh này, cuộc sống của tôi đơn giản là tuyệt vời. Đối với nhiệm vụ đánh giá lại các giá trị, có lẽ cần phải có nhiều năng lực hơn là những năng lực cùng tồn tại trong một cá nhân, trên hết là những năng lực đối kháng, tuy nhiên không được phép làm phiền hoặc tiêu diệt lẫn nhau. Thứ tự xếp hạng giữa các năng lực; khoảng cách; nghệ thuật phân chia mà không gây thù hận; không trộn lẫn gì cả, 'hòa giải' không có gì; một sự đa dạng to lớn không kém phần đối lập với sự hỗn loạn - đây là điều kiện tiên quyết, lao động bí mật kéo dài và hoạt động nghệ thuật của bản năng của tôi. Mức độ bảo vệ cao hơn của nó được thể hiện ở chỗ tôi không hề biết điều gì đang lớn dần trong tôi - rằng tất cả khả năng của tôi một ngày nào đó đột nhiên chín muồi, ở mức hoàn hảo cuối cùng. Tôi không thể nhớ mình đã từng gặp rắc rối nào chưa - không thể phát hiện ra dấu vết của sự đấu tranh nào trong cuộc đời tôi, tôi trái ngược với bản chất anh hùng. Để 'muốn' một cái gì đó, để 'phấn đấu' theo đuổi một cái gì đó, để có một 'mục tiêu', một 'ước muốn' trong tầm nhìn - tôi không biết những điều này từ kinh nghiệm. Ngay cả lúc này tôi cũng nhìn về tương lai của mình - một tương lai xa vời ! - như trên mặt biển phẳng lặng: nó gợn sóng vì không ham muốn. Tôi không muốn một chút nào rằng bất cứ điều gì sẽ trở nên khác với nó; Tôi không muốn mình trở thành người khác với chính tôi Nhưng đó là cách tôi luôn sống. Tôi đã nuôi dưỡng không có ham muốn. Có ai sau bốn mươi tư tuổi mà có thể nói là chưa bao giờ chạy theo danh dự, đàn bà, tiền bạc! - Không phải là tôi không thể có chúng. Vì vậy, chẳng hạn, một ngày nọ, tôi trở thành giáo sư đại học - tôi chưa bao giờ có ý nghĩ xa nhất về điều đó, vì tôi chỉ mới hai mươi bốn tuổi. Vì vậy, hai năm trước đó, một ngày nọ, tôi đã là một nhà ngữ văn: theo nghĩa là tác phẩm ngữ văn đầu tiên của tôi, khởi đầu của tôi theo bất kỳ nghĩa nào, được giáo viên Ritschl của tôi yêu cầu cho 'Bảo tàng Rheinisches' của ông ấy. (Ritschl - tôi nói điều đó với sự tôn trọng - học giả thiên tài duy nhất mà tôi đã gặp cho đến ngày nay. Ông ta được đặc trưng bởi sự sa đọa dễ chịu, điều khiến người Thüringian chúng tôi phân biệt và có thể khiến ngay cả một người Đức cũng đồng cảm - tìm đến sự thật chúng tôi thậm chí còn thích đi bằng những con đường bí mật hơn. Tôi không nên với những lời này muốn đánh giá thấp người đồng hương thân cận của tôi, Leopold von Ranke khôn ngoan .)

Tôi sẽ đư ợc hỏi tại sao tôi lại thực sự thuật lại tất cả những điều nhỏ nhất này mà theo đánh giá truyền thống là những vấn đề không quan trọng: ngư ời ta sẽ nói rằng khi làm như vậy, tôi càng tự làm hại mình hơn nếu tôi đư ợc định sẵn để hoàn thành những nhiệm vụ lớn lao. Câu trả lời: những điều nhỏ nhất này - dinh dư ỡng, địa điểm, khí hậu, giải trí, toàn bộ lý luận ích kỷ - nằm ngoài mọi quan niệm về tầm quan trọng lớn hơn bất cứ điều gì đã đư ợc coi là quan trọng cho đến nay. Chính ở đây ngư ời ta phải bắt đầu học lại. Những thứ mà nhân loại cho đến nay vẫn cân nhắc nghiêm túc thậm chí không phải là thực tế, chỉ là tư ờng tư ợng, nói đúng hơn là những lời nói dối từ bản năng xấu của những bản chất bệnh hoạn, theo nghĩa sâu sắc nhất - tất cả các khái niệm 'Chúa', 'linh hồn', 'đức hạnh', 'tội lỗi', 'vượt qua', 'sự thật', 'cuộc sống vĩnh cửu' Như ng sự vĩ đại của bản chất con ngư ời, 'thiên tính' của nó, đã đư ợc tìm kiếm trong đó các câu hỏi về chính trị, trật tự xã hội, giáo dục đã bị làm sai lệch đến tận gốc rễ của chúng bởi vì những ngư ời đàn ông gây tổn thương nhất đã đư ợc coi là những ngư ời đàn ông vĩ đại - bởi vì sự khinh thường đã đư ợc dạy cho những điều 'nhỏ bé', nghĩa là đối với những vấn đề cơ bản của cuộc sống ... Bây giờ, khi tôi so sánh mình với những ngư ời đàn ông đã đư ợc tôn vinh như những ngư ời đàn ông ưu tú, sự khác biệt có thể sờ thấy đư ợc. Tôi hoàn toàn không coi những 'ngư ời đàn ông ưu việt' này là thuộc về loài ngư ời - đối với tôi, họ là đồ bỏ đi của nhân loại, những đứa con bị sảy thai của bệnh tật và bản năng báo thù: họ chẳng là gì ngoài những con quái vật nguy hiểm, về cơ bản là vô phư ơng cứu chữa, chuyên trả thù cuộc sống muốn trở thành phản đề của điều này: tôi có đặc quyền sở hữu sự tinh tế cao nhất đối với tất cả các dấu hiệu của bản năng lành mạnh. Mọi đặc điểm bệnh hoạn đều thiếu trong tôi; ngay cả trong những thời kỳ bệnh nặng, tôi cũng không trở nên ốm yếu; một đặc điểm của chủ nghĩa cuồng tín sẽ đư ợc tìm kiếm một cách vô ích trong bản chất của tôi. Không một khoảnh khắc nào trong cuộc đời tôi có thể tỏ ra là tôi đã áp dụng bất kỳ tư thế kiêu ngạo hay thậm hại nào. Thái độ bệnh hoạn không thuộc về sự vĩ đại; ai cần thái độ gì cả đều là kẻ giả dối. tất cả những ngư ời đàn ông đẹp như tranh vẽ! - Cuộc sống đối với tôi thật dễ dàng, dễ dàng nhất khi nó đòi hỏi ở tôi những điều khó khăn nhất. Bất cứ ai nhìn thấy tôi trong bảy mươi ngày của mùa thu này khi tôi không ngừng tạo ra thứ gì khác ngoài những thứ thuộc hạng nhất mà không ai có thể làm lại hoặc đã từng làm trư ớc đây, chịu trách nhiệm cho cả thiên niên kỷ sắp tới, sẽ không nhận thấy dấu vết của sự căng thẳng trong tôi, mà thay vào đó là sự tư ơng mát và vui vẻ tràn đầy. Tôi chưa bao giờ ăn ngon miệng hơn, tôi chưa bao giờ ngủ ngon hơn. - Tôi không biết cách nào khác để giải quyết những nhiệm vụ vĩ đại ngoài cách chơi: đây là một dấu hiệu của sự vĩ đại, một điều kiện tiên quyết thiết yếu. Chút gư ợng gạo, mặt mày ảm đạm, nào có nốt chát nào trong cổ họng

tất cả đều phản đối một ngư ời đàn ông, bao nhiêu nhiều hơn cho công việc của mình! . Một ngư ời phải có không có dây thần kinh . Chịu đựng sự cô đơn cũng là một sự phản đối - tôi có luôn chỉ phải chịu đựng 'sự đa dạng' khi mới . Ở một độ tuổi sớm ngớ ngẩn, tại bảy tuổi, tôi đã biết rằng sẽ không có lời nói nào của con ngư ời đến đư ợc với tôi: Có ai từng thấy tôi buồn trên tài khoản đó không? - Hôm nay tôi vẫn chiêu đãi mọi ngư ời với cùng một thể loại, tôi thậm chí còn quan tâm đến những điều cơ bản nhất mọi ngư ời: trong tất cả những điều này không có một chút kiêu ngạo, khinh miệt bí mật nào. Anh ta ngư ời mà tôi coi thư ờng những điều thiêng liêng mà tôi coi thư ờng anh ta: thông qua sự tồn tại đơn thuần của tôi, tôi chọc giận mọi thứ có dòng máu xấu trong huyết quản. Công thức của tôi cho sự vĩ đại trong một con ngư ời là tình yêu béo: rằng ngư ời ta không muốn trở thành ngư ời khác hơn nó là, không phải trong tư ơng lai, không phải trong quá khứ, không phải trong vĩnh cửu. Không chỉ để chịu đựng những gì xảy ra khi cần thiết, ít hơn để phổ biến nó - tất cả chủ nghĩa duy tâm là không trung thực khi đối mặt với sự cần thiết - như ng để .

yêu nó OceanofPDF.com

Tại sao tôi viết những cuốn sách hay như vậy

1

Tôi là một chuyện, những bài viết của tôi là một chuyện khác. - Ở đây, trước khi nói về bản thân những tác phẩm này, tôi sẽ đề cập đến vấn đề hiểu hay không hiểu chúng. Tôi sẽ làm như vậy một cách chiếu lệ như phù hợp: vì thời gian cho câu hỏi này chắc chắn vẫn chưa đến. Thời của tôi chưa đến, một số được sinh ra sau khi chết. - Một ngày nào đó hoặc các thể chế khác sẽ cần thiết trong đó mọi người sống và giảng dạy như tôi hiểu đang sống và giảng dạy: thậm chí có lẽ những chiếc ghế dành cho việc giải thích Zarathustra sẽ được thiết lập. Nhưng sẽ là một sự mâu thuẫn hoàn toàn với bản thân tôi nếu hôm nay tôi mong đợi đôi tai và bàn tay cho những sự thật của mình: rằng tôi không được lắng nghe ngày hôm nay, rằng ngày nay không ai biết cách lấy đi của tôi, không chỉ có thể hiểu được; nó thậm chí có vẻ đúng với tôi. Tôi không muốn bị coi là không phải của mình - và điều đó đòi hỏi tôi không được coi mình là gì. Nói lại lần nữa, rất ít 'ác ý' có thể được thể hiện trong cuộc sống của tôi; tôi cũng không thể nói đến dù chỉ một trường hợp 'ác ý văn học'. Mặt khác, có quá nhiều điều điên rồ thuần túy! .

Đối với tôi, dường như việc nhận được cuốn sách của tôi trong tay anh ấy là một trong những sự khác biệt hiếm hoi nhất mà bất kỳ ai cũng có thể tự trao cho mình - tôi thậm chí còn cho rằng anh ấy tháo giày khi làm như vậy - chứ đừng nói đến đôi boots. Khi bác sĩ Heinrich von Stein một lần thành thật phàn nàn rằng anh ta không hiểu một từ nào trong Zarathustra của tôi, tôi nói với anh ta điều đó hoàn toàn theo thứ tự: hiểu được, nghĩa là có kinh nghiệm, sáu câu trong cuốn sách đó sẽ nâng một người lên một cấp độ cao hơn của người phàm so với người 'hiện đại' có thể đạt được. Làm sao tôi, với cảm giác xa cách này, thậm chí muốn 'những người đàn ông hiện đại' mà tôi biết - đọc được tôi! - Của tôi

chiến thắng hoàn toàn ngược lại với chiến thắng của Schopenhauer - tôi nói 'không hợp pháp, không hợp pháp'. - Không phải là tôi muốn đánh giá thấp niềm vui mà sự ngây thơ trong việc từ chối các bài viết của tôi đã mang lại cho tôi. Ngay mùa hè vừa qua, vào thời điểm mà với khối tài liệu nặng nề, quá nặng nề của riêng mình, có lẽ tôi đã làm mất thăng bằng của tất cả các tác phẩm văn học còn lại, thì một giáo sư của Đại học Berlin đã tử tế cho tôi hiểu rằng tôi thực sự nên tận dụng bản thân tôi thuộc một dạng khác: không ai đọc những thứ như của tôi. - Cuối cùng, không phải Đức mà là Thụy Sĩ đưa ra cho tôi hai trụ cột hợp cực đoan. Một bài tiểu luận của Tiến sĩ V. Widmann trong *Bến Thước Hải* về 'Vượt qua thiện và ác' với tựa đề 'Cuốn sách Nguy hiểm của Nietzsche', và một báo cáo tổng quát về các cuốn sách của tôi nói chung về phía Herr Karl Spitteler, cũng ở *Bến Thước Hải*, hợp thành một mức tối đa trong cuộc đời tôi - của những gì tôi cẩn thận không nói ra. Ví dụ, phần sau xử lý Zarathustra của tôi như một bài tập nâng cao về phong cách, với yêu cầu rằng sau này tôi có thể cố gắng cung cấp một số nội dung; Tiến sĩ Widmann bày tỏ sự kính trọng đối với lòng dũng cảm mà tôi đã dùng để cố gắng xóa bỏ mọi cảm giác tử tế. - Thông qua một mẹo nhỏ về sự may rủi, mỗi câu ở đây, với sự nhất quán mà tôi phải ngưng thở, là một sự thật đứng vững: thật đáng kinh ngạc, tất cả những gì ngược đời ta phải làm là 'đánh giá lại tất cả các giá trị' để đạt được mục tiêu liên quan đến tôi - thay vì dùng đinh đập vào đầu tôi càng có thêm lý do để tôi cố gắng giải thích. - Cuối cùng, không ai có thể rút ra từ mọi thứ, bao gồm cả sách, nhiều hơn những gì anh ta đã biết. Những gì ngược đời ta không thể tiếp cận thông qua kinh nghiệm, ngược đời ta không có tai nghe. Bây giờ chúng ta hãy tư tưởng tư tưởng một trụ cột hợp cực đoan: một cuốn sách không nói gì khác ngoài những sự kiện nằm ngoài khả năng của trải nghiệm chung hoặc thậm chí hiếm gặp - rằng nó là ngôn ngữ đầu tiên cho một loạt trải nghiệm mới. Trong trụ cột hợp này, đơn giản là sẽ không có gì được nghe thấy, với ảo ảnh âm thanh rằng không có gì được nghe thấy thì không có gì. Đây là trải nghiệm trung bình của tôi và, nếu bạn thích, là trải nghiệm độc đáo của tôi. Bất cứ ai tin rằng anh ta đã hiểu điều gì đó về tôi đã khoác lên tôi một thứ gì đó theo hình ảnh của chính anh ta - không hiếm khi là một phản đề của tôi, chẳng hạn như một 'ngược đời theo chủ nghĩa lý tưởng'; bất cứ ai không hiểu gì về tôi đều phủ nhận rằng tôi đã cân nhắc. - Từ "siêu nhân" để chỉ một kiểu ngược đời đã trở nên cực kỳ tốt đẹp, đối lập với những ngược đời "hiện đại", với những ngược đời "tốt", với những ngược đời theo đạo Cơ đốc và những ngược đời theo chủ nghĩa hư vô khác - một từ mà trong miệng của một Zarathustra, kẻ hủy diệt về đạo đức, trở thành một từ rất đáng suy nghĩ - hầu như ở mọi nơi đều được hiểu một cách hoàn toàn ngây thơ theo nghĩa của những giá trị mà phản đề của nó xuất hiện trong hình ảnh của

Zarathustra: có nghĩa là một kiểu con ngư ời 'duy tâm' cao hơn, nửa 'thánh nhân', nửa 'thiên tài'. Những gia súc uyên bác khác khiến tôi bị nghi ngờ về học thuyết Darwin; ngay cả 'sự sùng bái anh hùng' của Carlyle, kẻ làm giả vô tình và không tự nguyện vĩ đại mà tôi đã từ chối một cách ác ý cũng đã đư ợc công nhận trong đó. Ngư ời mà tôi thì thào vào tai rằng anh ta nên nhìn quanh tìm một Cesare Borgia hơn là một Parsifal đã không tin vào tai mình. - Xin thứ lỗi cho tôi rằng tôi hoàn toàn không tò mò về những cuộc thảo luận về sách của tôi, đặc biệt là trên báo chí. Bạn bè của tôi, nhà xuất bản của tôi biết điều này và không nói với tôi về những điều như vậy. Trong một trư ờng hợp cụ thể, tôi đã từng chứng kiến tất cả những tội lỗi đã phạm phải đối với một cuốn sách duy nhất - đó là cuốn 'Bên cạnh thiện và ác'; Tôi có thể kể một câu chuyện hay về điều đó. Bạn có tin rằng tờ 'Nationalzeitung' - một tờ báo của Phổ, dành cho độc giả nư ớc ngoài của tôi - bản thân tôi chỉ đọc, nếu tôi có thể nói như vậy, chỉ có tờ Journal des Débats - có thể hiểu một cách nghiêm túc cuốn sách như một 'dấu hiệu của thời đại' , như triết lý Junker chân chính thực sự mà 'Kreuzzeitung' đơn thuần là thiếu can đảm? .

2

Điều này đã đư ợc nói cho ngư ời Đức: vì tôi có độc giả ở mọi nơi khác - không có gì ngoài những trí thông minh đư ợc lựa chọn có tính cách đã đư ợc chứng minh đư ợc đư a lên các vị trí và nhiệm vụ cao; Tôi thậm chí có những thiên tài thực sự trong số những độc giả của mình. Ở Viên, ở St Petersburg, ở Stockholm, ở Copenhagen, ở Paris và ở New York - tôi đã đư ợc khám phá khắp mọi nơi: Tôi chưa từng đến nư ớc Đức bằng phẳng của châu Âu Và thú nhận điều đó, • tôi thậm chí còn vui mừng hơn nữa đối với những ngư ời không phải là độc giả của mình, chẳng hạn như có chưa bao giờ nghe thấy tên tôi hay từ triết học; như ng bất cứ nơi nào tôi đến, chẳng hạn như ở Turin này, mọi khuôn mặt trở nên vui vẻ và nhân từ hơn khi nhìn thấy tôi. Điều khiến tôi thích thú nhất là những bà già ở chợ chịu khó tuyển chọn những quả nho ngọt nhất cho tôi. Đó là mức độ mà một ngư ời phải là một triết gia. Không phải vô cớ mà ngư ời Ba Lan đư ợc gọi là ngư ời Pháp trong số những ngư ời Slav. Một phụ nữ Nga quyến rũ sẽ không nhầm lẫn trong một khoảnh khắc nơi tôi thuộc về. Tôi không thể thành công trong việc trở nên trang trọng, điều tôi đạt đư ợc nhiều nhất chỉ là sự bối rối Nghĩ tiếng Đức, cảm nhận tiếng Đức - tôi có thể làm mọi thứ, như ng điều đó nằm ngoài khả năng của tôi. Cô giáo cũ Ritschl của tôi đã đi xa đến mức khẳng định rằng tôi đã quan niệm ngay cả môn ngữ văn của mình những bài tiểu luận như một nhà thơ lãng mạn ở Paris - thú vị một cách phi lý. Ở chính Paris, ngư ời ta kinh ngạc về 'toutes mes audaces et finesses' - cách diễn đạt là của Monsieur Taine -; Tôi sợ rằng với tôi có đến

dạng cao nhất của dithyramb một hỗn hợp muối không bao giờ
sững nư ớc - 'Đức' - esprit . Tôi không thể làm khác, vì vậy hãy giúp tôi Chúa!

Amen. - Tất cả chúng ta đều biết, một số thậm chí còn biết từ kinh nghiệm, thật là lâu dài
là. Rất tốt, tôi dám khẳng định rằng tôi sở hữu đôi tai nhỏ nhất. Đây là không
ít quan tâm đến phụ nữ - dư ờng như với tôi họ cảm thấy tốt hơn
em hiểu không? . Tôi là anti-ass par xuất sắc và do đó

quái vật lịch sử thế giới - tôi, trong tiếng Hy Lạp và không chỉ trong tiếng Hy Lạp, tôi là
Anti Christ

3

Tôi biết những đặc quyền của mình với tư cách là một nhà văn ở một mức độ nào đó; trong trư ờng hợp cá nhân nó có
đã tạo cho tôi thói quen quen thuộc với hư ớng vị 'tàn tích' trong các bài viết của mình như thế nào. Một
đơn giản là không thể chịu đựng đư ợc những cuốn sách khác, ít nhất là những cuốn sách triết học. ĐẾN
bư ớc vào thế giới cao quý và tinh tế này là một sự khác biệt không thể so sánh đư ợc - để làm như vậy
một ngư ời tuyệt đối không đư ợc là ngư ời Đức; cuối cùng đó là một sự khác biệt ngư ời ta có
để đã kiếm đư ợc. Như ng ngư ời có quan hệ họ hàng với tôi nhờ ý chí cao cả
những trải nghiệm khi anh ấy đọc cho tôi những điều xuất thần thực sự của việc học: vì tôi đến từ
những đỉnh cao chưa từng có con chim nào bay tới, tôi biết những vực thẳm mà chưa một bàn chân nào chạm tới
chưa bao giờ đi lạc. Tôi đã nói rằng không thể đặt một cuốn sách của tôi
xuống - tôi thậm chí còn làm phiền . Hoàn toàn không có gì tự hào hơn và
phần còn lại của đêm đồng thời loại sách tinh tế hơn sách của tôi - họ đạt đư ợc
đây đó điều cao cả nhất có thể đạt đư ợc trên trái đất, sự hoài nghi; một
cần những ngón tay tinh tế nhất cũng như những nắm đấm dững cảm nhất nếu một ngư ời muốn thành thạo
họ. Bất kỳ sự yếu đuối nào của tâm hồn đều loại trừ một ngư ời khỏi họ một lần và mãi mãi, bất kỳ
chứng khó tiêu, thậm chí, làm như vậy: ngư ời ta không đư ợc căng thẳng, ngư ời ta phải vui vẻ
bụng. Không chỉ cái nghèo, không khí tù túng của một tâm hồn đã loại trừ nó
từ chúng - sự hèn nhát, sự ô ứ, sự trả thù ngấm ngấm trong ruột
còn làm đư ợc nhiều hơn thế: một từ của tôi ném tất cả những bản năng xấu vào mặt. TÔI
trong số những ngư ời quen của tôi có một số động vật thí nghiệm mà tôi
mang về nhà cho tôi những phản ứng khác nhau, rất có tính hư ớng dẫn đối với
bài viết. Những ngư ời muốn không liên quan gì đến nội dung của họ, chẳng hạn
như những ngư ời đư ợc gọi là bạn của tôi, trở nên 'vô tư': họ chúc mừng tôi
đã 'làm điều đó' một lần nữa - sự tiến bộ cũng rõ ràng, trong một niềm vui lớn hơn
giọng . 'Linh hồn' hoàn toàn xấu xa, 'linh hồn đẹp',
điều hoàn toàn và hoàn toàn đối trá không biết phải làm gì với những thứ này
sách - kết quả là họ thấy giống như bên dư ới họ, cái đẹp
nhất quán của tất cả 'tâm hồn đẹp'. Gia súc có sừng trong số tôi

những ngư ời quen, chỉ là ngư ời Đức nếu tôi có thể nói như vậy, hãy cho tôi hiểu rằng họ không phải lúc nào cũng đồng quan điểm với tôi, mặc dù đôi khi tôi đã nghe điều này đư ợc nói ngay cả về Zarathustra . Bất kỳ 'chủ nghĩa nữ quyền' nào ở một ngư ời, hay ở một ngư ời đàn ông, cũng đều khép lại những cánh cổng đối với tôi: một ngư ời sẽ không bao giờ có thể bư ớc vào mê cung tri thức táo bạo này. Ngư ời ta không bao giờ đư ợc tha thứ cho bản thân, tính khắc nghiệt phải nằm trong thói quen của ngư ời ta, nếu ngư ời ta muốn hạnh phúc và vui vẻ giữa không có gì ngoài những sự thật phũ phàng. Khi tôi hình dung về một độc giả hoàn hảo, tôi luôn hình dung ra một con quái vật của lòng dũng cảm và sự tò mò, cũng như một thứ gì đó dẻo dai, xảo quyệt, thận trọng, một nhà thám hiểm và khám phá bẩm sinh. Cuối cùng: tôi không biết làm thế nào để nói tôi nói chuyện với một mình ai tốt hơn Zarathustra đã nói điều đó: ông ấy muốn thuật lại câu đố của mình cho một mình ai ?

Gửi đến bạn, những ngư ời mạo hiểm và những nhà thám hiểm táo bạo, và bất cứ ai đã giữ ờng buồm bằng những cánh buồm xảo quyệt trên những vùng biển

khủng khiếp, gửi đến bạn, những ngư ời say mê những câu đố, những ngư ời thích thú trong hoàng hôn, linh hồn bị sáo dẫn dụ đến mọi vực thẳm nguy hiểm -

vì bạn không muốn sờ một sợi dây bằng bàn tay hèn nhát; và ở đâu bạn có thể đoán bạn ghét phải tính toán .

4

Đồng thời, tôi cũng sẽ nói một lời chung chung về nghệ thuật tạo phong cách của mình. Để truyền đạt một trạng thái, một sự căng thẳng bên trong của các cảm xúc thông qua các dấu hiệu, bao gồm cả nhịp độ của các dấu hiệu này - đó là ý nghĩa của mọi phong cách; và xem xét rằng sự đa dạng của các trạng thái bên trong trong trư ờng hợp của tôi là phi trư ờng hợp, trong trư ờng hợp của tôi tồn tại khả năng có nhiều phong cách - nói chung là nghệ thuật phong cách đa dạng nhất mà bất kỳ ngư ời đàn ông nào từng có. Mọi phong cách đều tốt khi thực sự truyền đạt một trạng thái bên trong, không nhầm lẫn về các dấu hiệu, nhịp độ của các dấu hiệu, các cử chỉ - tất cả các quy tắc diễn đạt đều là nghệ thuật của cử chỉ. Bản năng của tôi ở đây không thể sai lầm. - Bản thân phong cách tốt - một phần của sự điên rồ thuần túy, đơn thuần là 'chủ nghĩa duy tâm', ngang hàng với 'cái đẹp tự thân', 'cái tốt tự thân', 'sự vật tự thân' . Luôn luôn cho rằng có tai - rằng có là những ngư ời có khả năng và xứng đáng với một mầm bệnh tư ơng tự, những ngư ời không thiếu mà ngư ời ta phải giao tiếp với chính mình. - Zarathustra của tôi chẳng hạn, hiện nay vẫn đang tìm kiếm chúng - than ôi! anh ấy sẽ phải tìm kiếm trong một thời gian dài nữa! Ngư ời ta phải xứng đáng để thử thách anh ta Và cho đến lúc đó sẽ không có ai hiểu đư ợc nghệ thuật đã bị lãng phí ở đây: không ai từng có nhiều hơn những phư ơng tiện nghệ thuật mới, chứ a từng đư ợc nghe thấy, thực sự mới để phung phí. Rằng một điều như vậy là c

ngôn ngữ vẫn còn phải đư ợc chứng minh: bản thân tôi trư ớc đây sẽ nóng bỏng nhất tranh chấp nó. Trư ớc tôi, ngư ời ta không biết có thể làm gì với tiếng Đức ngôn ngữ - những gì có thể đư ợc thực hiện với ngôn ngữ như vậy. Nghệ thuật vĩ đại nhịp điệu, phong cách lớn của cụm từ, như biểu hiện của một sự gia tăng to lớn và sự sa ngã của đam mê siêu phàm, siêu phàm, lần đầu tiên đư ợc tôi phát hiện ra; với một dithyramb chẳng hạn như bức cuối cùng của Zarathustra thứ ba , có tựa đề 'The Seven Seals', tôi đã bay một ngàn dặm xa hơn những gì cho đến nay gọi là thơ.

5

Rằng trong các bài viết của tôi, có một nhà tâm lý học không bằng anh ta nói, đó có lẽ là điều đầu tiên mà một độc giả giỏi sẽ chú ý - một độc giả như tôi xứng đáng, những ngư ời đọc tôi như những nhà ngữ văn già tốt bụng đọc Horace của họ. Các đề xuất mà mọi ngư ời đều đồng ý về cơ bản - không nói về các nhà triết học, các nhà đạo đức và những cái đầu rỗng khác của mọi ngư ời và đầu bắp cải - xuất hiện với tôi như những sai lầm ngớ ngẩn gây thơ: ví dụ như niềm tin rằng 'vô ngã' và 'ích kỷ' là phản đề, trong khi bản ngã là chỉ là một 'lửa đảo cao hơn', một 'lý tư ờng'. Không có bản ngã cũng không hành động vô ngã: cả hai khái niệm đều vô nghĩa về mặt tâm lý. Hoặc là mệnh đề 'con ngư ời phấn đấu để đạt đư ợc hạnh phúc'... Hay mệnh đề 'hạnh phúc là phần thư ờng của đức hạnh' Hay mệnh đề 'vui sữ ờng và không hài lòng là đối diện' . Vòng tròn của nhân loại, đạo đức, đã làm sai lệch tất cả tâm lý học đến tận nền tảng của nó - đã đạo đức hóa nó - đến mức khủng khiếp phi lý rằng tình yêu đư ợc cho là một thứ gì đó 'không vị kỷ'. Một phải đư ợc đặt vững chắc trên chính mình, ngư ời ta phải đứng cảm đứng trên hai ngư ời của chính mình chân, nếu không ngư ời ta không thể yêu chút nào. Về lâu dài, phụ nữ ít biết điều đó quá tốt: họ chơi trò lừa bịp với vị tha, với mục tiêu đơn thuần đàn ông . Tôi dám mạo hiểm và gợi ý rằng tôi biết những điều nhỏ nhất này phụ nữ? Nó là một phần tài sản Dionysian của tôi. Ai biết? có lẽ tôi nhà tâm lý học đầu tiên của phụ nữ vĩnh cửu. Tất cả họ đều yêu tôi - một ngư ời già câu chuyện: ngoại trừ những ngư ời phụ nữ phá thai , những ngư ời 'giải phóng' thiếu thứ cho trẻ em. - May mắn thay, tôi không chuẩn bị bị xé thành từng mảnh: toàn bộ ngư ời phụ nữ rơi nư ớc mắt khi yêu. . Tôi biết những maenad đáng yêu này . Ôi, thật là một con thú săn mồi nhỏ bé nguy hiểm, bò lổm ngổm dư ới lòng đất! Và rất dễ chịu với nó! . Một ngư ời phụ nữ nhỏ bé đuổi theo sự trả thù của mình sẽ vư ợt qua số phận. - Đàn bà độc ác hơn đàn ông không thể tả thông minh hơn; lòng tốt ở một ngư ời phụ nữ đã là một dạng thoái hóa . tại

đáy của tất cả cái gọi là 'tâm hồn đẹp' là một bất lợi về sinh lý -
tôi sẽ không nói tất cả những gì tôi có thể hoặc tôi nên trở thành một y sĩ.
Cuộc đấu tranh cho quyền bình đẳng thậm chí còn là một triệu chứng của bệnh
tật: mọi bác sĩ đều biết điều đó. - Phụ nữ càng là phụ nữ, cô ấy càng tự bảo vệ
mình trước các quyền nói chung: đối với trạng thái tự nhiên, cuộc chiến vĩnh
cửu giữa hai giới tính đã đặt cô ấy ở vị trí cao hơn rất nhiều. - Có ai nghe định
nghĩa của tôi về tình yêu không? nó là ngư ời duy nhất xứng đáng là một triết
gia. Tình yêu - trong phương pháp của nó là chiến tranh, trong nền tảng của nó là
sự thù hận chết ngư ời giữa hai giới. Câu trả lời của tôi đã đư ợc nghe cho câu hỏi
làm thế nào để chữa trị - 'chuộc lỗi' - một ngư ời phụ nữ chứ a? Một ngư ời tạo ra một
đứa trẻ cho cô ấy. Đàn bà cần có con, đàn ông luôn chỉ là phương tiện:
Zarathustra đã nói như vậy. - 'Giải phóng phụ nữ' - là sự căm ghét bản năng của
ngư ời phụ nữ đã trở nên ốm yếu, nghĩa là không thể chịu đựng đư ợc, đối với ngư ời đã
trở nên tốt đẹp - cuộc đấu tranh chống lại 'đàn ông' luôn chỉ là phương tiện, thủ
đoạn, chiến thuật. Khi họ đề cao mình là "ngư ời phụ nữ trong chính mình", là "ngư ời
phụ nữ cao cả", là ngư ời phụ nữ "duy tâm", họ muốn hạ thấp cấp bậc chung của ngư ời
phụ nữ; không có phương tiện nào chắc chắn hơn để đạt đư ợc điều đó ngoài giáo dục
phổ thông, quần dài và quyền bầu cử chính trị cho gia súc. Suy cho cùng, những
ngư ời đư ợc giải phóng là những ngư ời theo chủ nghĩa vô chính phủ trong thế giới
của 'nữ tính vĩnh cửu', những ngư ời có đặc quyền thấp kém mà bản thân lại là 'chối
nghĩa duy tâm' ác độc nhất - nhân tiện cũng xuất hiện ở đàn ông, chẳng hạn
như trữ ờng hợp của Henrik Ibsen, cô hầu gái già điển hình đó -
có mục tiêu đầu độc lư ợng tâm trong sáng, sự tự nhiên trong tình yêu
· nhục dục . Và để không nghi ngờ gì về quan điểm của tôi trong vấn đề này, đó là
trung thực vì nó nghiêm khắc, tôi muốn truyền đạt thêm một điều khoản nữa trong quy tắc
đạo đức của tôi chống lại điều xấu: với từ điều xấu, tôi chống lại mọi loại phản tự nhiên
hoặc, nếu một ngư ời thích những từ đẹp đẽ, chủ nghĩa duy tâm. Điều khoản có nội dung: 'Việc
rao giảng về sự trong trắng là một sự kích động công khai để chống lại tự nhiên. Mọi biểu
hiện coi thờ ờng đời sống tình dục, mọi sự làm ô uế nó qua khái niệm "không trong sạch", đều
là tội ác chống lại sự sống - là tội lỗi nội tại chống lại tinh thần thánh thiện của sự sống.'

Để hình dung về tôi với tư cách là một nhà tâm lý học, tôi xin lấy một mẫu tâm
lý học gây tò mò xuất hiện trong 'Vượt qua Thiện và Ác' - Nhân tiện,
tôi cấm bất kỳ phỏng đoán nào về ngư ời mà tôi đang mô tả trong đoạn văn này:
'Thiên tài của trái tim như bị chiếm hữu bởi kẻ ẩn giấu vĩ đại đó, vị thần
cám dỗ và kẻ thổi lư ợng tâm bẩm sinh có giọng nói biết cách đi vào lòng ngư ời.'

thế giới ngấm của mọi linh hồn, kẻ không nói một lời nào và không liếc nhìn không có sự cảm dỗ nào, quyền năng của nó là biết cách dư ờng như - không phải anh ta là ai mà là điều gì đối với những người theo dõi anh ta là một hạn chế nhiều hơn để áp sát Ngài hơn bao giờ hết, để đi theo Ngài vào bên trong hơn bao giờ hết và triệt để . Thiên tài của trái tim, người làm cho mọi thứ ảm ỉ và tự thỏa mãn đều im lặng và dạy nó lắng nghe, người xoa dịu những tâm hồn thô ráp và mang đến cho họ một ham muốn mới để thư ờng thức - mong muốn nằm yên như một tấm gương, rằng bầu trời sâu thẳm có thể phản chiếu trong họ Thiên tài của trái tim người dạy bàn tay ngu ngốc và hấp tấp do dự và nắm bắt một cách tế nhị hơn; ai bói toán kho báu bị giấu kín và bị lãng quên, giọt nước lạnh và ngọt ngào tâm linh dư ới lớp băng dày và mờ đục, và là thứ ớc đo cho từng hạt của vàng đã nằm lâu trong nhà tù của nhiều bùn và cát thiên tài . Các của trái tim mà khi chạm vào mọi người đều trở nên giàu có hơn, không đư ợc ưu đãi và ngạc nhiên, không phải như thể đư ợc ban phư ớc và bị áp bức với hàng hóa của những người khác, như ng phong phú hơn về bản thân anh ta, mới mẻ hơn với anh ta trư ớc đây, cởi mở, thổi vào và phát ra âm thanh bởi một cơn gió tan băng, có lẽ không chắc chắn hơn, tinh tế hơn, mong manh hơn, tan vỡ hơn, như ng đầy hy vọng vẫn chưa có không tên, đầy ý chí mới và hiện tại, đầy ác ý và phản công mới hiện hành . '

Nº 85

‘We have nothing
left in the world
but what we can
win with our
swords.’

PENGUIN
LITTLE BLACK
CLASSICS

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

1. BOCCACCIO · Bà Rosie và Linh mục

2. GERARD MANLEY HOPKINS · Khi chim bói cá bốc cháy 3.

Truyền thuyết về Gunnlaug Lữ ời rắn 4. THOMAS

DE QUINCEY · Giết ngư ời đư ợc coi là một trong những điều tốt đẹp

nghệ thuật

5. FRIEDRICH NIETZSCHE · Những câu cách ngôn về tình yêu và

thù hận 6. JOHN RUSKIN ·

Traffic 7. PU SONGLING · Những bóng

ma than khóc 8. JONATHAN SWIFT · A Modest

Proposal 9. Three Tang Dynasty

Poets 10. WALT WHITMAN · On the Beach at Night Alone

11. KENKŌ · Một chén rư ợu sake dư ới tán cây anh đào 12.

BALTASAR GRACIÁN · Cách sử dụng kẻ thù của bạn

13. JOHN KEATS · Đêm giao thừa của Thánh

Agnes 14. THOMAS HARDY · Ngư ời phụ nữ rất nhớ

15. GUY DE MAUPASSANT · Femme Fatale

16. MARCO POLO · Du hành trong Vùng đất của Rắn và Ngọc trai 17.

SUETONIUS · Caligula 18.

APOLLONIUS CỦA RHODES · Jason và Medea

19. ROBERT LOUIS STEVENSON · Olalla

20. KARL MARX VÀ ANH FRIEDRICH · Tuyên ngôn của Đảng Cộng sản 21.

PETRONIUS · Lễ Trimalchio

22. JOHANN PETER HEBEL · Làm thế nào một câu chuyện rừng rợn đư ợc đư a ra

ánh sáng bởi một con chó đồ tể thông thư ờng

hoặc trong vư ờn 23. HANS CHRISTIAN ANDERSEN · Hộp thiếc

24. RUDYARD KIPLING · Cổng trăm nỗi buồn 25. DANTE · Vòng tròn

địa ngục 26. HENRY MAYHEW ·

Of Street Piemen 27. HAFEZ · Chim sơn ca

say rư ợu 28. GEOFFREY CHAUCER · Vợ của Bath

29. MICHEL DE MONTAIGNE · Chúng ta cùng khóc và cứ ời như thế nào
Điều
30. THOMAS NASHE · Nỗi kinh hoàng của bóng đêm
31. EDGAR ALLAN POE · Trái tim kẻ chuyện
32. MARY KINGSLEY · Đại tiệc hà mã 33.
- JANE AUSTEN · Cassandra xinh đẹp 34. ANTON
CHEKHOV · Quả lý gai
35. SAMUEL TAYLOR COLERIDGE · Chà, họ đã biến mất, và tôi phải ở đây
duy trì
36. JOHANN WOLFGANG VON GOETHE · Sơ sài, Nghi ngờ, Không đầy đủ
Jottings
37. CHARLES DICKENS · Trận đấu vĩ đại của Winglebury
38. HERMAN MELVILLE · Cá mập Maldives
39. ELIZABETH GASKELL · Chuyện Ngủ ời Y Tá Già
40. NIKOLAY LESKOV · Con Bọ Chết Thép
41. HONORÉ DE BALZAC · Thánh lễ của ngư ời vô thần
42. CHARLOTTE PERKINS GILMAN · Bức tư ờng màu vàng 43. CP
CAVAFY · Hãy nhớ rằng, Cơ thể .
44. FYODOR DOSTOEVSKY · Ngủ ời nhu mì
45. GUSTAVE FLAUBERT · Một Trái Tim Đơn
Giản 46. NIKOLAI GOGOL · Cái Mũi
47. SAMUEL PEPYS · Vụ hỏa hoạn lớn ở Luân Đôn
48. EDITH WHARTON · Sự tính toán 49.
- HENRY JAMES · Nhân vật trong tâm thẳm 50.
- WILFRED OWEN · Anthem For Doomed Youth
51. WOLFGANG AMADEUS MOZART · My Dearest Father 52.
- PLATO · Socrates' Defense 53.
- CHRISTINA ROSSETTI · Goblin Market
54. Thủy thủ Sindbad
55. SOPHOCLES · Antigone
56. RYŪNOSUKE AKUTAGAWA · Cuộc đời của một gã ngốc

57. LEO TOLSTOY · Một Ngủ ời Cần Bao Nhiêu Đất?
58. GIORGIO VASARI · Leonardo da Vinci
59. OSCAR WILDE · Tội ác của Chúa Arthur Savile
60. SHEN FU · The Old Man of the Moon 61.
- AESOP · The Dolphins, the Whales and the Gudgeon 62.
- MATSUO BASHŌ · Lips too Chilled 63.
- EMILY BRONTË · The Night is Darking Round Me 64. JOSEPH
- CONRAD · Ngày mai
65. RICHARD HAKLUUT · Chuyến du hành vòng quanh thế giới của Ngài Francis Drake 66.
- KATE CHOPIN · Một đôi vợ lỵ 67. CHARLES
- DARWIN · Đó là những con bư ớm tuyết 68. ANH EM
- GRIMM · Chú rể ăn trộm 69. CATULLUS · Tôi ghét
- và tôi Yêu
70. HOMER · Circe và Cyclops 71. DH
- LAWRENCE · Il Duro
72. KATHERINE MANSFIELD · Cô Brill
73. OVID · Sự sụp đổ của
- Icarus 74. SAPPHO · Hãy đến gần
75. IVAN TURGENEV · Kasyan từ Những Vùng Đất Tư ới Đẹp
76. VIRGIL · O Cruel Alexis
77. HG WELLS · A Slip Under the Microscope 78.
- HERODOTUS · The Madness of Cambyses 79. Nói
- về Siva 80. Kinh Pháp
- Cú 81. JANE AUSTEN ·
- Lady Susan 82. JEAN-JACQUES
- ROSSEAU · The Body Politic 83. JEAN DE LA
- FONTAINE · Thế giới đầy những gã khờ khạo 84. HG WELLS · The
- Sea Raiders
85. LIVY · Hannibal
86. CHARLES DICKENS · Đọc lúc hoàng hôn

87. LEO TOLSTOY · Cái chết của Ivan Ilyich 88.
MARK TWAIN · Chú voi trắng bị đánh cắp 89. WILLIAM
BLAKE · Tyger, Tyger 90. SHERIDAN LE
FANU · Green Tea
91. The Yellow Book 92.
OLAUDAH EQUIANO · Bị bắt cóc 93. EDGAR
ALLAN POE · A Modern Detective
94. The Suffragettes 95.
MARGERY KEMPE · Làm thế nào để trở thành một ngư ời phụ nữ thời trung cổ
96. JOSEPH CONRAD · Cơn bão 97.
GIACOMO CASANOVA · Nữ tu Murano 98. WB YEATS · Một
ngư ời đẹp khủng khiếp đư ợc sinh ra 99. THOMAS
HARDY · The Withered Arm
100. EDWARD LEAR · Vô nghĩa
101. ARISTOPHANES · The Frogs 102.
FRIEDRICH NIETZSCHE · Why I Am so Clever 103. RAINER
MARIA RILKE · Letters to a Young Poet 104. LEONID ANDREYEV
· Seven Hanged 105. APHRA BEHN · Oroonoko
106. LEWIS CARROLL · Ôi ngày tuyệt vời!
107. JOHN GAY · Trivia: or, the Art of Walking Streets of London 108. ETA
HOFFMANN · The Sandman
109. DANTE · Tình yêu di chuyển mặt trời và các vì sao khác
110. ALEXANDER PUSHKIN · Nữ hoàng Spades 111. ANTON
CHEKHOV · Suy như ợc thần kinh
112. KAKUZO OKAKURA · Cuốn sách về Trà 113.
WILLIAM SHAKESPEARE · Đây có phải là con dao găm mà tôi nhìn thấy trư ợc mắt không?
114. EMILY DICKINSON · Cuộc đời tôi đứng trư ợc một khẩu súng đã
lên đạn 115. LONGUS · Daphnis và Chloe
116. MARY SHELLEY · Matilda
117. GEORGE ELIOT · Bức màn đư ợc nâng lên

118. FYODOR DOSTOYEVSKY · Những đêm trắng

119. OSCAR WILDE · Chỉ có những kẻ đàn độn mới xuất sắc trong bữa
sáng 120. WOOLF VIRGINIA · Rực rỡ

121. ARTHUR CONAN DOYLE · Lô số 249

122. Quy tắc của Benedict

123. WASHINGTON IRVING · Rip Van Winkle 124.

Giai thoại của những ngư ời

hoài nghi 125. VICTOR HUGO · Waterloo

126. CHARLOTTE BRONTË · Khách sạn Stancliffe

littleblackclassics.com

OceanofPDF.com

SỰ BẮT ĐẦU

Hãy để cuộc trò chuyện bắt đầu...

Theo dõi Penguin [Twitter.com@penguinUKbooks](https://twitter.com/penguinUKbooks)

Luôn cập nhật tất cả các câu chuyện của chúng tôi [YouTube.com/penguinbooks](https://www.youtube.com/penguinbooks)

Ghim 'Sách Penguin' vào [Pinterest](https://www.pinterest.com/penguinbooks) của bạn

Thích 'Sách Penguin' trên [Facebook.com/penguinbooks](https://www.facebook.com/penguinbooks)

Nghe Penguin tại [SoundCloud.com/penguin-books](https://www.soundcloud.com/penguin-books)

Tìm hiểu thêm về tác giả và

khám phá thêm những câu chuyện như thế này tại [Penguin.co.uk](https://www.penguin.co.uk)

PENGUIN CỔ ĐIỂN

Vương quốc Anh | Mỹ | Canada | Ireland | Châu Úc

Ấn Độ | Tân Tây Lan | Nam Phi

Penguin Classics là một phần của nhóm các công ty Penguin Random House có địa chỉ tại global.penguinrandomhouse.com.

Lựa chọn này được xuất bản lần đầu trong Penguin Classics
vào năm 2016 Bản dịch bản dịch © RJ Hollingdale, 2004

Quyền nhân thân của người dịch đã được khẳng định

ISBN: 978-0-241-25186-7

OceanofPDF.com